

REVISTA VÂNĂTORILOR

BIBLIOTECA
PERSONALĂ
RADU V. MIJA

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și ANTONIU MOCSONYI

Președinte:

DINU R. GOLESCU

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. C. ANDRONESCU, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, D. BIJU (pentru Banat), I. BRĂTESCU-VOINEȘTI, Lt.-Colonel SEBASTIAN BRĂNDUȘA (pentru Transilvania), Dr. I. E. COSTINESCU, GENERAL COTESCU, Prof. univ. I. DRAGOMIR Cluj, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GR. N. GRECIANU, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, Prof. Dr. AMZA JIANU, G. LAKEMAN-ECONOMU, Principele JEAN CALLIMACHI, H. CAVALER DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. METIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE ȘAULESCU, GEORGE SCHINA, Dr. L. SCUPIEWSKI, ȘTEFAN ȘENDREA, I. SAGASTA-BĂLANESCU, VAS. ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

DIAMANDI MANOLE, N. CALERGHY, M. FLECHTENMACHER, C. GEORGESCU, S. BODNĂRESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—.

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—.

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

■ ■ ■

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru de la 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

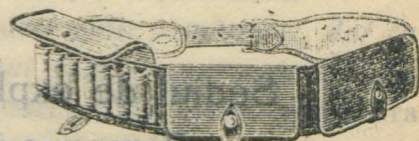
Atelierul de Curelărie M. Soglu & S. Berbec

No. 75, Calea Victoriei, No. 75

(in curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânatoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânatoare, Cravașe împletite, Rucsacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând cu mâna și din cel mai fin material.
Lucru artistic și cu prețuri absolut convenabile.

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România” se bucură de o reducere de 10%

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ”

OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3

(SUB HOTEL BRISTOL)

Noul magazin de arme,
munițiuni, articole de vânatoare,
velocipede, motociclete și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânatoare, de fir și de apărare,
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL. ARMURARIA ENGLEZA

Aducem la cunoștință vânătorilor și silvicultorilor,
apariția interesantei lucrări a D-lui Corneliu Botez,
Consilier la Curtea de Casație.

Legiuri silvice Codul silvic

care este o prețioasă comentare a codului silvic.

De vânzare la toate librăriile din țară

Celebrele cartușe:

Originale Rottweil „Weidmannsheil!”

se găsesc numai la „UNIUNE”

Încărcate, fără alicie: Lei 6.— bucata
Încărcate complet, negre: Lei 7.— »
» roșii: Lei 7.50 »

A mai rămas o mică cantitate, deci grăbiți-vă!

Societatea Anonimă de Cimenturi din Europa Orientala

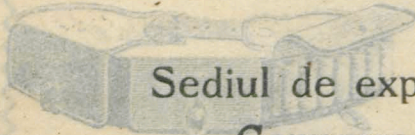
(CIMENT-PORTLAND)

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

Legiviri silvice Codul silvic

SOCIETATEA DE CIMENT

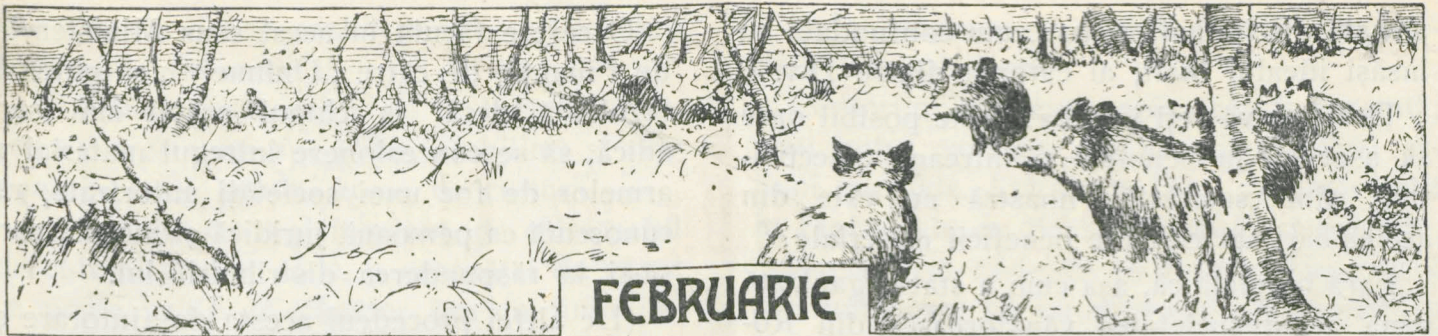
IOAN G. CANTACUZINO

SOCIETATE ANONIMA

BRAILA

Sediul Social București
Telefon 27/50

Fabrica Brăila
Telefon 84/2

Spre disciplină și organizarea vânătorească

II

de pictorul D. Pavlu

Cititorul vânător e desigur suficient lămurit, că, așa cum este astăzi organizată marea societate a vânătorilor din România Nouă, nu prezintă suficiente temelii și nu-și poate îndeplini, *în măsura în care chemarea ei o cere*, toate îndatoririle de rigoare.

Așa bunăoară, nimeni dintre D-v. nu va putea afirma cu hotărâre, că, grație acțiunii societății de vânători „Uniunea“, s'a putut ajunge, la o reglementare a vânatului, din care economia țării să câștige, iar vânatul propriu-zis să nu fie distrus; și nici, nu s'ar putea afirma că, datorită vre-unor eforturi speciale, „Uniunea“ a izbutit, *prin mijloacele care-i ar fi putut sta ușor la îndemână*, să concentreze într'un singur mănunchiu, pe toți indivizii purtători de arme și amatori de vânătoare, de pe întregul teritoriu al României Mari, cari, supuși unei discipline centrale, și înrâuriți de un organ central, ar fi ajuns să formeze prin disciplină și prin educațiunea sufletească, (dela centru indicate), o formidabilă grupare de cetățeni zdraveni, corecți, și pasionați pentru arta superioară vânătorească.

Nu e nimeni dintre D-v. care să nu fie intimamente întristat că, în ciuda atâtor frumoase speranțe, și atâtor curate străduinți, manifestate adeseaori în foarte mulți dintre D-v., nu s'a putut încă parveni, la înjghebarea solidă și eminentă europenească, a unei societăți, organizate după toate cerințele timpului, și numai în vederea idealului frumos a vânătorului de elită.

Scumpe cetitor, pentru ca o grupare (de orice natură ar fi ea), să poată rezista oricărei lovituri neprevăzute, și să poată influența, fără greș, asupra membrilor care o compun, trubuesă uzeze, simultan, de două me-

tode, cari ar părea că sunt antipodice: aceia a financiarului și aceia a idealistului.

Cetățenii întregului glob pământesc, *dar cu deosebire cetățeanul român*, prețuește în cele mai multe ori, valoarea unui ideal, în măsura în care acest ideal îi rentează.

Indivizii, care fac sacrificiul propriei averi și propriului trup, pentru cucerirea unui ideal, de cele mai multe ori comun, sunt calificați în mediul social în care ei trăesc, de romanțioși, dăunători tradiționalei rândueli sociale.

Fiindcă societățile, în deobște nu sunt antrenante, ci antrenate de un individ, care știe prețui idealul mai presus decât pe sine; sau de grupuri de indivizi, înțeleși perfect sufletește, și cari triumfă cu pasiunea lor pentru ideal, deasupra cleștelui de fier, al societății tradiționaliste în cari ei acționează.

Istoria ne dovedește cu date precise, că acolo unde indivizii sau grupări idealiste, *au încercat să lucreze cu masele, fără să le intereseze materialmente*. — au dat complectamente greș.

Dar problemul acesta vă este cel puțin teoretic cunoscut. Este exclus, dar absolut exclus, să se poată duce la un bun sfârșit o acțiune idealistă, *fără interesarea imediată a turmei*.

Sunt, dragi cetitori, adevăruri, pe care nu e bine să le ascundem, și vai de acei cari, vor încerca să triumfe fără să țină seamă de imperativul categoric al realității.

Fraților vânători din „Uniunea“ — vreți să vă consolidați societatea, și să-i imprimați un caracter de perfectă seriozitate, care să aibă adânci răsfângeri morale asupra tuturor membrilor săi?

Interesați-i, pe toți la beneficii.

Este singura metodă de a avea în mână o

armată disciplinată și oarecum confundată cu însăși idealul înalt, al câtorva dintre D-v.

Desigur, vă veți întreba: „este posibil oare să asociem la beneficii o întreagă colectivitate, când societatea noastră nu este din acelea cari să realizeze beneficii materiale?”

Fără îndoială că, așa cum a stat organizată până acum societatea vânătorească din România, ea nu a putut avea beneficii, nici nu a putut chema pe membrii ei, la o participare de beneficii.

Fiindcă întemeietorii „Uniunei” au făcut, la început, marea greșală de a se servi numai de metoda idealistului, ignorând cu desăvârșire pe acea a financiarului.

Dar să nu vorbim de trecut.

Să vedem ce s’ar putea face astăzi. Și astăzi se poate face mult mai mult, fiindcă și împrejurările sunt excepționale.

Pretutindeni în Europa, dar mai ales în țara Românească, care a stat între cele două mari talazuri bolșevice, acela dela Pesta și acela dela Moscova, precum și între anarhia „democratică” din Polonia precum și țărănismul insolent din Bulgaria, — în țara Românească — nicăeri ca în altă parte, se află, în masele adânci, ca și în cele suprapuse, o anumită surescitare greu de definit, însă în destul de vizibilă și care cată să se descarce, pe căi nelegale, și oricând primejdioase actualei întocmiri sociale și siguranței Statului. Numeroasele accidente de cale ferată, atentatele asupra polițiștilor și oamenilor politici, — „șampioni ai ordinii sociale”, — atentate săvârșite în cele mai numeroase cazuri cu ajutorul dinamitei și a pulberii, au evidențiat încă odată, necesitatea de a se suprima comerțul liber al explozibilului, și a se încredința unei societăți, cu o necontestată autoritate morală, care să recepționeze și să distribuie, pe a ei răspundere, *tot explozibilul cu toate materialele, întrebuințate în legătură cu pulberea* — numai unui grup limitat de mănători de exposibile, perfect cunoscut de societatea distribuitoare, și pentru care acea societatea poate garanta.

S’ar aduce prin aceasta un incalculabil serviciu bunei ordine sociale, și s’ar ajuta într’o neînchipuită măsură sarcina în adevăr covârșitoare, care zace pe umerii armatei și pe aceea a Siguranței Statului.

O cerere făcută în acest sens Ministerului de Finanțe, de către „Uniune” n’ar putea fi rezolvată decât în chipul arătat mai sus: adică, să se concesioneze întregul material al armelor de foc unei societăți autorizate, recunoscută ca persoană juridică și morală, care să-și ia răspunderea distribuirii lui.

(De altfel procedeul acesta de ajutorare și creare de venituri e clasic, la noi în țara Românească, și toată legea de încurajare a industriei naționale se bazează pe acest sistem).

Centralizarea aceasta a importului și a vânzării munițiilor vânătorești, ar da posibilitate organelor oficiale de paza țării, să aibă un tablou precis de toți mănătorii de armă și de toți proprietarii de moșii având în serviciul lor paznici cu arme de foc, și prin aceasta să aibă puțința a calcula, cu foarte mică aproximație, numărul indivizilor care nefiind înscriși în registrele „Uniunei”, sunt purtători de armă și uzează totuși de armă în scopuri ori când suspectabile.

În afară de avantajul pe care acest sistem, l’ar aduce pazei publice și finanțelor Statului, (căci prin controlul „Uniunei” s’ar mări covârșitor numărul acelor cari, ar plăti regulat taxele pentru port de armă și permis de vânat), în afară de aceste avantagii pentru Stat, vor mai rezulta de aici și altele hărăzite exclusiv „Uniunei”. Din foarte micul beneficiu realizat după fiecare vânzare de ustensile vânătorești, s’ar crea *un fond anual respectabil* care ar putea fi utilizat pentru atingerea idealurilor tehnice și educative urmărite de „Uniune”:

a) Susținerea revistei centrale și a bibliotecii populare de educațiune vânătorească a tinerimei.

b) Construirea unui cazinou și casă a vânătorilor din București.

c) Reuniunea într’un mănunchiu a tuturor vânătorilor din întreaga țară, sub directiva centrală a „Uniunei”.

d) Impunerea ca toate societățile din întreaga țară cu membrii săi, să se supuiie în mod necondiționat, tuturor obligațiunilor și dispozițiunilor luate de Comitetul „Uniunei”, pentru cultura și protecțiunea vânatului.

e) Inființarea „remizelor” pretutindeni acolo unde se va simți nevoie — mai cu seamă

la câmp — indispensabil pentru adăpostirea și prăsirea vânatului.

f) Inițierea zonelor de cultură, sub supravegherea unui specialist, stabilind și responsabilitatea șefului zonei de cultură.

g) Dreptul de reglementare, de către șeful de cultură a unei zone, a cantității de vânat ce poate ucide un vânător într'un timp determinat și fixarea numărului vânătorilor ce pot vâna pe acea zonă.

h) Inițierea de către societăți, mici cercuri vânătoarești rurale (cu caracter de sucursală) pentru educațiunea cercuiștilor rurali, și a întări astfel disciplina comună.

i) Recompense și premii pentru descoperirea braconierilor.

Cetitorilor, din expunerea aceasta suscitată, v'ați putut convinge de necesitatea unei acțiuni imediate. Atârnă de D-v., să desăvârșiți în faptă, cele ce aici sunt simple desiderate.

Avem însă nădejde că printre D-v. nu e nici unul care să nu dorească „Uniunei“, o repede și temeinică înflorire.

Rămâne deci, în puterea D-v., consolidarea prestigiului Societății Vânătoarești la al cărui viitor fiecare dintre D-voastră, gândește cu deosebită dragoste.

Vălenii de Munte

Pentru ocrotirea naturei, a păsărilor și a vânatului nostru!...

de Căpitan Schneider · Snyder Roland

Cuvinte foarte simțite ne spune marele scriitor norvegian Björnson asupra acestei teme, în expunerea sa despre „Educația pentru ocrotirea animalelor și Religia“.

— „La noi în Norvegia nu se ucide păsările cântătoare. Încă de mult, copiii noștri s'au adunat în societăți, cu scop de a ocroti cuiburile păsărilor. Ceia ce câștigă însă câmpurile, grădinile și pădurile prin aceasta, nu este nimic, față de ceace câștigă educația copiilor noștri, fiindcă îi desbărăm de cruzime și facem din ei protectori ai micelor păsărele. Li învățăm să-și stăpânească toanele și deșteptăm în ei entuziasmul pentru țeluri mari. Inclinarea lor spre rapacitate o transformăm în generozitate. Li învățăm să respecte gospodăria naturii și să respecte viața și bunul altuia, dând astfel spiritului lor o directivă, care va contribui odată la solidaritatea popoarelor. La noi în Norvegia, școala este aceia care învață pe copii despre datoriile lor față de micile păsări cântătoare, și tot în școală își formează copiii societățile lor pentru protecția păsărelelor“.

Facă-se ca cuvintele marelui poet să găsească și la noi în România-Mare, un ecou viu în sufletul părinților, profesorilor, institutorilor, preoților, și a tuturor acelor, în mâna cărora stă educația tinerimei!

Ași dori să vorbesc aci și despre diferitele societăți carpatine. Eu singur sunt un turist entuziast și încurajez pe cât pot turistica. Dar ce vedem? Câte devastări nu comit așa zișii „prieteni ai naturei“, din lipsă de educație sufletească, tocmai în mijlocul acestei naturi, la care vin să se desfete!

Bucați de hârtie și rămășițe fel de fel pe locurile unde au poposit sau au așezat vre-un lagăr, chioțe, prăvăliri de bolovani massivi pe cărările umblate de dâșii prin munți; apoi cea-ce ei numesc „dragoste“ pentru flori, adică smulgerea cu rădăcină cu tot, a floarei reginei și a rhododendronilor, a gențianelor ș. a. m. d.; împușcăturile cu revolvere, depunerea murdăriilor prin colibele de adăpost și prin jurul lor, distrugerea cuiburilor, asvârlirea cu pietroaie și uciderea păsărilor cântătoare cu puști de salon! E lesne de priceput că adevăratul prieten al naturei rămâne înspăimântat de asemenea invazii, și că atât proprietarul vânatului cât și pădurarul lui blesteamă pe cei ce le-au adus pe cap asemenea „prieteni ai naturei“.

Văd venind vremea, când de pildă pe Bucegi floarea reginei va fi ca și exterminată. Cauza: pentru că țărani vând în gară la Sinaia floarea reginei cu rădăcină cu tot, pentru a o conserva proaspătă. Și țărani ignorant e sprijinit în această privință de publicul in-

teligent, care cumpără fără a se gândi aceste flori splendide. Acestor acțiuni nesocotite se datorește faptul, că de pildă în câteva localități din Elveția, Austria și Germania, diferite varietăți ale splendidei gențiane sunt complet exterminate. E știut că în Carpații noștri se întâlnește flora baltică cu flora pontică, și că anumite varietăți s'au dezvoltat aci ca specie, sub influența climaterică și geologică. Însă cu moravurile acestea insipide ale „amatorilor“ noștri de natură, vor dispărea în curând aceste specii.

Și acum să aruncăm privirile asupra animalelor și păsărilor noastre. Bucegii aveau cele mai mari capre negre din Europa; recordurile multor expoziții de vânatoare, le formau coarnele de capre negre din Bucegi. Iar astăzi... unde este contingentul admirabil de capre-negre al ținuturilor din Bucegi? Astăzi toți vânează, boier și țaran; dar cine se gândește la ocrotire, îngrijire și conservare? Șoimul (*Buteo buteo* și *Buteo lagopus*) a fost declarat de către specialiști cu autoritate indiscutabilă în domeniul ornitologiei, ca o pasăre complectamente inofensivă pentru vânat. Vânătorul ignorant vede în el o pasăre răpitoare periculoasă, îl împușcă și-l atârână în poartă sau în vârful hambarului. Ce impresie face acest lucru asupra iubitorului de animale? Cel care a împușcat pasărea este admirat chiar ca un trăgător bun, ba chiar ca un bun vânător!

* Diferite specii de vulturi sunt aproape exterminate în Carpați, numai pentru a servi ca trofee lamentabile, împăiate, sau ca pradă moliilor. Folositoarele păsări cântătoare se prind prin toate mijloacele, seucid, se chinuesc. Vulpile sunt capturate cu otravă sau cu capcane și sunt distruse... în teritorii de munte, unde nu există nici un fel de vânat de șes, căruia ar putea fi eventual stricătoare.

După Rusia, falnica noastră patrie România-Mare e țara, care — în câmpiile ei întinse, în pădurile ei de munte în parte seculare, și în bălțile ei dela Dunăre — posedă teritoriile cea mai frumoase, cele mai variate, și cele mai bogate în vânat din Europa.

Să păzim și să conservăm bogăția aceasta, cât e încă timp, până nu ajungem și noi acolo unde a ajuns Germania, țările alpine și Elveția. Aceste țări au distrus și au exterminat orice pasăre răpitoare, orice animal de pradă, chiar și cocostârcii — pe motiv că sunt dăunători pescuitului și vânatului. Iar astăzi? — astăzi se lamentează.

Acela care printre primii a atras atențiunea în trășături mari asupra ocrotirei naturii, și care a și realizat-o prin crearea marelui domeniu de protecțiune naturală dela Yellowstone-Park, a fost Roosevelt, fostul președinte al Statelor-Unite din America. Dânsul a fost sprijinit de Setton-Thompson, unul din cei mai de seamă vânători ai Americii, autorul minunatelor cărți intitulate: „Bingo“ — „Animale eroice“ — „Animale de prairie“ —, cărți de vânatoare scrise în interesul vânătorei și a ocrotirei naturii; apoi marele cunoscător al naturii, danezul Ewald, cu operele sale: „Amicii buni“ — „Bipedul“ — „Ce ne istorisește mama Natură“.

Ce-ar fi de făcut? Desigur primul pas, adică: Luminarea masselor. După Brehm, fără îndoială că unul din cei mai mari ornitologiști este Otto Hermann. Din însărcinarea ministerului de agricultură al Ungariei, dânsul a scris cartea sa intitulată: „Despre foloasele și stricăciunile lumii păsărilor“. Această carte admirabilă, bogată în conținut și în ilustrații, a fost împărțită, parte în mod gratuit la bibliotecile populare, la primari, la notari, la învățători, la personalul silvic și de vânatoare, parte vândută celor pe care îi interesa, cu prețul de o coroană! O astfel de carte ar trebui să comande ministerul nostru de domenii unuia din ornitologiștii noștri de profesie.

Elveția posedă în domeniul de la Zern „Parcul ei Național“, Franța își are pe al ei în valea romantică și sălbatică Romanche (4000 h. a.) cu masivul muntos La Meije. Austria are parcul ei alpin de protecție naturală în teritoriul munților Grossglockner și Johannisberg. După rapoartele ornitologistului Dr. Floerike, care a străbătut aceste domenii, se constată acolo contingente de vânat deosebit de bogate. Numai marile păsări răpitoare pare a fi fost distruse. Însă potârnișii de stâncă și corbi au putut fi observați. Păsările caracteristice ale Alpilor sunt foarte bogat reprezentate; chiar samurul și vidra; se găsesc și păsările numite pe nemțește *Seidenschwanz*, *Wiedehopf*, *Zwergtaucher*, *Rohrweihe*. Acest parc de ocrotire a naturii este fundația societății „Verein Naturschutzpark“. În toate domeniile acestea este interzis să se taie vre-un pom, să se cosească vre-un fir de iarbă, sau să se tragă vre-un foc de armă. Ele sunt domeniile excursiilor științifice ale amatorilor de natură și ale școalelor.

Noi avem teritorii fără pereche pentru înființarea de parcuri de ocrotire naturală, care — prin bogăția lor în tot ce poate oferi natura — se potrivesc de minune pentru acest scop. Ar trebui înființat un astfel de parc natural în bălțile Dunărei, și altul în Carpați. Eu studiez ținuturile Carpaților de 30 de ani, și găsesc că în primul rând ar fi apt pentru aceasta teritoriul Bucegilor împreună cu ținutul alipit al Susaiului, din valea Prahovei și a Temeșului, care sunt în cea mai mare parte domenii ale Statului. În al doilea rând ar veni teritoriul munților Făgărașului, Piatra Craiului, Negoii și Surul, care ar avea totuși inconvenientul de a fi proprietate comunală sau particulară. Prin urmare, un parc natural de ocrotire în Bucegi și Susaiu, cu Predealul ca centru pentru excursiile de studiu. În Predeal un muzeu cu secțiuni pentru faună, ornitologie, botanică, etnografia Carpaților, și cu un laborator, care ar aproviziona toate școlile întregului regat cu animale și plante naturalizate. Tot aci ar fi și locul nemerit pentru o grădină botanică, în care s'ar crește toate plantele Carpaților, și pentru o grădină zoologică, în care s'ar ține la dispoziția excursioniștilor de studiu toate animalele și păsările Carpaților. Pentru găzduirea excursioniștilor școlari, ar fi acolo sanatoriul studentesc din mândra vale a Râznovei. Acest ținut conține încă munți falnici și înalți, păduri seculare, o faună bogată și păsări de tot felul,

toate plantele de munte, este așezat pe o linie principală a C. F. R. și în mijlocul țării, deci ușor accesibil atât din vechiul regat cât și din Transilvania.

Pentru crearea unui astfel de parc de ocrotire natural este nevoie de sprijinul Casei noastre Regale — atât de bine-voitoare și animată de cele mai nobile simțimânte — al ministerului de domenii, al vânătorilor, turiștilor și al întregului public iubitor de natură din frumoasa noastră patrie, în frunte cu sprijinul proprietarilor, al profesorilor, al tuturor intelectua-

lilor și artiștilor: Atunci vom poseda cel mai superb parc natural de ocrotire din întreaga Europă!

Deșteptați dragostea pentru natură, căci doar ea dormitează în toate inimile! Luați pildă de la Japonezi, la cari întreaga artă și întreaga viață e străbătută de iubirea de natură! Priviți la arta ce desfășoară poporul nostru în toate obiectele lui etnografice! Simțul ei există—dormitează numai sub cenușă. Deșteptați-1!...

Dâste (Brașov)

Limierul

de Constantin A. V. Popescu

Am amintit pe scurt în articolul despre urmărirea vânatului rănit, cât de prețioase servicii ne aduce la această muncă un bun limier. Vânătorii cei vechi zic, că un proprietar de teritoriu cu vânat mare, care nu are însă limier, se caracterizează pe sine însuși. Și trebuie să le dăm toată dreptatea. A trage este lucru ușor, a urmări vânatul rănit, nu. Să fie vânătorul cât de versat în urmărire, numai atunci o va putea executa, dacă ea este ușoară, adică dacă are urme vizibile. Ce va face însă, dacă urma de sânge încetează la câțiva pași, ceea ce se întâmplă ușor dacă vânatul este gras și se astupă rana cu grăsime sau cu rumegătură, iar pe pământul uscat nu se vede nici urma copitelor? Ce face în cazul când vânatul este rănit astfel, încât va mai putea trăi câteva zile, ori dacă nici nu va muri? El va fi negreșit — fiind slăbit sau schiop — prada răpitoarelor?

Contingentul de vânat mare al țării este foarte micșorat din cauza războiului, a revoluției din părțile alipite, a diferitelor reforme democratice, la cari se mai adaugă și înmulțirea îngrozitoare a braconierilor cu două și patru picioare, cea ce este consecința lipsei de personal păzitor. Cred că nu exagerez, dacă zic, că în mediu nici chiar vânătorii mai fericiți nu își pot permite pe an decât vre-o 3—4 exemplare de vânat mare, în care cuprind și pe căprior.¹⁾

Așa dar nu putem fi ușuratici la această vânătoare, căci vânat de pierdut nu avem. Afară de aceasta ne impune chiar și cinstea vânătoarească și umanitatea să tratăm vânatul nobil după merit. Să ne închipuim

spre exemplu chinurile unui cerb rănit, care nu mai are putere să se scoale, iar vulpele au și început să mănânce dintr'ânsul.

Pentru evitarea unor asemenea cazuri avem nevoie de limier, sau de alt câine care face asemenea servicii.

Limierul, ca și o mare parte a câinilor de vânătoare, spre exemplu prepelicarii, nu este o rasă originală, ci una rezultată din diferite încrucișări.

Cu încetarea vânătoarei „par force“²⁾ a cerbului și perfecționarea armelor cu foc, s'a născut necesitatea unui câine, cu a cărui ajutor să se poată căuta și vânatul rănit. Chiar și pe timpul vânătoarei călare aveau vânătorii un câine foarte apreciat, câinele conducător (Leithund, Laitihunt) cu al cărui ajutor se constata precis partea de pădure în care se află cerbul. Aceasta se făcea, întrucât câinele legat de curea semnala orice urmă de cerb masculin sănătos, și ocolind cu dânsul o parte de pădure era ușor de constatat dacă a intrat în partea aceea, și dacă nu a eșit vre-un cerb. Se înțelege că acești câini, fără care vânătoarea călare nici nu se putea închipui, erau foarte prețioși, tot așa și dresorii și posesorii lor.

O mare doză din sângele acestor câini curge în vinele limierilor de azi, lăsându-le moștenire și din calitățile lor bune. Fiind însă bastardați cu diferite rase (câinele conducător nu lucra la urmă de sânge) pentru a-l transforma mai mult pentru scopurile de limier, în ce privește forma lui, exista la început un adevărat haos. Numai cu timpul s'au decis toți cres-

1) Deși căpriorul nu aparține în înțelesul strict al cuvântului vânatului mare, socot aici tot vânatul care se împușcă cu glonte.

2) Adică călare, era obicinuită mai mult în Franța până în timpul revoluției. Pentru aceasta, se și numea «vânătoare franțuzească».

cătorii pentru o anumită formă, pe care au prăsit-o mai departe. Astăzi există trei feluri de limieri (aparținând toți rasei *canis familiaris, sagax sanguinarius*)³⁾ și anume, o rassă engleză (*bloodhound*) și două germane, din care una de statură mai mare, numită de Hannovera și una mai mică, numită bavareză de munte.

Limierul englez a fost când-va un excelent câine de vânatoare, folosindu-se cu bun succes și la urmărirea asasinilor, astăzi însă este mai mult numai un câine de lux.

Limierii germani și azi mai sunt în folosință în ambele lor forme, mai ales acei de Hannovera, cari sunt aprox. de mărimea unui prepelicar și au următoarele semne caracteristice:

Capul — puternic, cu frunte lată, zbârcită, partea de dinapoi bine dezvoltată.

Urechile. — lungi, subțiri, zbârcite, dar nu răsucite, atârinate la partea de dinapoi a capului. Marginea de jos rotunjoară.

Ochii. — mijlocii, cu o privire, deși nu sălbatică, foarte serioasă. Culoarea lor închisă.

Botul. — lung, cu buze mai mult lungi.

Nările. — deschise, mari. Vârful nasului lat.

Fălcile. — au aceiași lungime și dinți puternici.

Gâtul. — rotund, cu musculatură puternică, mijlociu.

Umerile. — late, puternice, tot așa și pieptul scorbât.

Spinarea. — puțin cercuită, trupul lung, dar puternic.

Picioarele. — mai mult scurte decât lungi, drepte, puternice, foarte musculoase. Tălpile late cu piele dură.

Coadă. — lungă, se subțiază către vârf, aproape dreaptă.

Părul. — scurt, des, aspru. Culoarea preferată roșiatică. Pe obraji negricios.

Limierul bavarez, de munte, seamănă foarte mult cu acel de Hannovera, însă este mai mic și mai ușor. Buzele îi sunt mai scurte, urechile niciodată sbârcite și mai ascuțite la capăt.

În ce privește munca limierilor de azi, ea este de două feluri: Prima și principala este urmărirea vânatului rănit, a doua, constatarea și așa numită lansare a vânatului sănătos. Câinele, ca să poată satisface cerințele, trebuie să aibe nas fin și să aibe obiceiul de a ține urma cu nas adânc, ca să nu o piardă.

La urmărirea vânatului rănit, câinele este legat de o curea tare, 2 metri de lungă, socotit dela gâtul câinelui până la mâna conducătorului. Cureaua nu se ține decât ușor cu mâna, fiind legată de o altă curea mai lată, care se poartă bandelată peste umărul drept al conducătorului, însă trebuie să fie astfel făcută, încât să dea posibilitate deslegării repede a câinelui. Legat astfel, îi arătăm locul unde a stat vâ-

natul în momentul tragerei. (Bine înțeles după un anumit timp de așteptare, după tragere⁴⁾). Acolo câinele începe a căuta pe jos, și dacă urmărim cu atenție munca lui, vom vedea stropi de sânge, păr sau alte semne, pe care singure poate nu le-am fi aflat. Așa dar limierul ajută și la constatarea felului rănirii. După aceasta — la comandă — câinele pleacă pe urmă, oprindu-se și arătându-ni'l astfel, de câte ori găsește semne mai marcante (sânge etc.). Așa continuă urmărirea peste ori și ce obstacole, până la vânat. Dacă găsim vânatul mort, sau dacă este în așa stare, că nu se mai poate ridica, însă este încă viu, îi dăm lovitura de grație și munca este terminată.

În decursul urmării, trebuie să fim atenți când ne apropiem de vânat, pe care câinele îl semnalează trăgând mai tare de curea, deoarece se poate întâmpla, că vânatul să se ridice și să plece. În acest moment deslegăm repede câinele și îl asmuțim după vânat. Cu aceasta începe chestiunea a fi mai interesantă, atât pentru vânător cât și pentru câine. Limierul bun trebuie să gonească vânatul rănit lătrând, care fiind slăbit, se va opri la un moment dat, și dacă este mai puternic, stă față în față cu câinele, ori altă dată așteaptă apathic cele ce au să se întâmple. Câinele are datoria, fie hârțuind vânatul, fie stând pe loc, să latre neconținut, dând posibilitate vânătorului să se apropie și să sfârșească drama cu un glonte bine aplicat.

Un vânat mai slab, spre exemplu un căprior rănit, limierul trebuie să-l prindă de trahee și să-l sugrume, strivindu-l la pământ. Unii vânători pretind că trebuie să facă aceasta și cu cerbi mai ușori (ciute), alții o consideră ca o greșeală. În fine, nu are importanță mare. Lucrul principal este, că limierul — fie că stă înaintea unui vânat mort sau viu — să latre (sunt câini care urlă în asemenea cazuri) până ce îi sosește stăpânul, deoarece altfel el folosește puțin, dacă el găsește vânatul, iar stăpânul său nu știe unde să-l caute.

Tot la fel are să lucreze câinele și la vânatul care după semnele constatate este rănit mai ușor (picior);⁵⁾ în acest caz îi dăm imediat drumul, dacă îl avem la îndemână. Dacă rana este așa de ușoară, încât nu împiedică vânatul să fugă, ba se va și vindeca ușor, atunci câinele tot nu va fi în stare să-l oprească și se va întoarce obosit la stăpân. În cazul contrar, câinele bun oprește negreșit vânatul, și tocmai acesta este meritul lui mai mare, ferindu-ne de a face hoituri.

Lansarea și găsirea vânatului sănătos se așteaptă numai dela limierul de Hannovera, în ale cărui vine

3) Din punct de vedere științific există numai o singură rasă de câine domestic, *canis familiaris*. Toate așa numitele rasse sunt numai feluri sau variațiuni, resp. subvariațiuni.

4) În articolul «Urmărirea vânatului rănit», am uitat să spun că numai în acel caz avem voie să mergem imediat după tragere la locul unde a stat vânatul, când am văzut bine că a fugit departe și nu ne poate vedea sau altcumva simți. În cazul contrar, nu. Din contră, deoarece vânatul poate să fie aproape, noi l'am speria și face să fugă. Trebuie așa dară să ne așezăm unde am stat, și să așteptăm.

5) La căprior și la lovitura în burtă sau intestine.

curge mai mult sânge de „Leithund“. Constatarea se face tot așa cum se făcea cu câinele conducător și este de mare valoare, când e vorba de împușcarea unui anumit cerb, mai ales în timpul îngrășării, înainte de boncănit. Se face în legătură cu lansarea, și anume astfel, că vânătorul, care a constatat cu ajutorul limierului desişul în care se află cerbul, pleacă cu câinele la curea pe urmă, făcându-l astfel să iasă la pădurea deschisă, iar unul sau mai mulți vânători pândesc la trecătorile unde se aşteaptă eşirea cerbului.

Dresura limierului perfect, este grea și de durată lungă, fiind puține ocaziuni pentru munca lui. Ea se începe tot ca și a prepelicarului cu o dresură, mai bine zis educație pregătitoare. Limierul trebuie să fie ascultător, să învețe a umbla legat, să șadă culcat chiar și mai multe ore lângă un obiect depus (raniță etc.), numai așa poate fi un prețios tovarăș al vânătorului, mai ales al vânătorului de carieră, în ale cărui mâini se vede cele mai adese ori. La munca lui specială are nevoie de o practică lungă, de oare-ce îi trebuie timp câinelui tânăr, până învață să deosebească bine o urmă bolnavă de una sănătoasă. Principiul este, să nu se folosească nici odată câinele tânăr la o urmărire, care poate să dea greș. El trebuie să creadă că vânatul rănit trebuie găsit negreșit. Așa dar, dacă vedem că el se încurcă, mai bine să întrerupem urmărirea, decât să-l lăsăm să alerge fără cap și plan, pierzând încrederea în sine și stricându-l astfel.

Forestierii cari își țin limieri, îi învață să-și apere persoana lor, dacă sunt atacați de rău-făcători. Limierul este un câine mai mare și destul de puternic; printre câinii de vânătoare numai prepelicarul îl întreține poate, în această privință. Cred că nu e nevoie de explicații, ce serviciu prețios aduce acesta. Ca atare, nu este rezultatul unei dresuri, ci mai mult a dragostei și fidelității câinelui față de stăpân. Dacă câinele are această înclinație, atunci stăpânul o poate desvolta, altcum nu. Chiar dacă nici nu este câinele așa de dârj ca să atace de fapt omul, este destul în multe cazuri că semnaleză inamicul ascuns, sau că aleargă lătrând către el, îl încurcă și îl împiedecă astfel să se folosească de armă. Sunt însă și limieri, care dezarmează braconierul, sau îl trântesc la pământ.

Fiindcă munca limierului o fac și câini de alte rase, care se pot folosi și în alte direcții, el devine din ce în ce mai rar. Se pretinde dela basset, copoio-basset (Dachsbracke), copoi, spaniel (cocker și springre) prepelicar etc. să facă munca limierului, și de fapt o și execută bine.

Spre a vedea cât de bun este prepelicarul la această muncă, citez aici câteva rânduri dintr'o lucrare a „Forstmeister“-ului v. Hövel, care a administrat timp de șasezeci de ani un teritoriu foarte bogat în cerbi și alt vânat mare, al împăraților germani.

„Cu proiectilele de azi, ne putem aproape dispensa de limier, care se poate înlocui cu un

„Gebrauchshund“ (câine universal) *bun*; cel din urmă este adese-ori mai sigur ca un limier mediocru, deoarece acestuia mai în totdeauna îi lipsește practica ⁶⁾ necesară. Afară de aceasta, spre a dresa un limier, mai ales unul care trebuie să lucreze și pe urmă sănătoasă ⁷⁾, dresorul trebuie să dispună de o răbdare în-gerească și de foarte mult timp. Tot pentru aceea, va fi totdeauna o raritate un limier de tot bun și sigur. Am multă experiență și am avut mult noroc cu limieri, pe cari i-am folosit numai la urmărirea vânatului rănit, așadar nu și pentru munca câinelui conducător. Pe lângă această multă muncă, la care se dedea aici ocaziune, se făceau câinii buni și siguri. Pentru munca limierului am folosit și prepelicarii mei. Doi setteri foarte ageri, mai mulți prepelicari cu păr scurt și doi cu păr aspru, având rezultate foarte bune, nepierzând aproape niciodată vânatul și dacă se întâmpla, era vina mea. Un setter era excelent în goană. De regulă sărea în spinarea vânatului și de acolo iarăși jos, deoarece a ajuns odată să cadă sub un vânat, ce se trântea.

„Cât de sigur poate să fie un prepelicar pe urma de sânge, am văzut la primul meu câine, pe care îl cumpărasem în anul 1863. În ziua următoare după bătaie găsea iepuri și căpriori, despre cari nu se știa că erau atinși.

„Mergeam cu câinele dealungul liniei de trăgători. Dacă găsea urmă de vânat rănit, îl căuta. Imi apporta iepuri și dacă nu erau încă morți, gonea căpriori și mă conducea la vânatul mort. La cerbi era tot așa de sigur. Oprea bine și mă conducea la vânatul mort. Gliganii îi bocea (lătra la ei până venea stăpânul). Câinele mai avea un obicei: Ponta orice urmă pe care o simțea și pretindea dela stăpân să o viziteze.

„Acest câine era foarte bun și la potârnicii și poate și mai bun la sitari. La bătaie era un sigur apporteur; era foarte massiv și apporta cu ușurință cel mai greu vulpoi. La comandă urmărea urma omului ca și aceea a vânatului, dând prilej la prinderea multor hoți de lemne; tot așa își apăra și stăpânul“.

Dresura acestor câini se face la fel ca și a limierului, este însă mai ușoară mai ales la prepelicar, care este cu mult mai inteligent și mai ușor dresabil. Și cum am amintit deja, munca lor se poate începe cu urmărirea iepurelui, pe care, împușcat proaspăt, îl târâm legat de sfoară pe pământ, făcând astfel o urmă.

Prepelicarul, ⁸⁾ fiind câine puternic și având destulă putere să trântescă căpriorul, ar putea să fie cel mai bun pentru munca limierului, dacă nu ar avea și un avantaj. Și anume, nu toți prepelicarii cari înclinează pentru această muncă au tot odată și obiceiul să latre la vânatul găsit.

Nu e vorba, că se poate și dresa în consecință, însă aceasta nu va răuși în totdeauna. În acest caz trebuie învățat să se întoarcă înapoi dela vânatul găsit și să-l

6) Prepelicarul și alți câini dobândesc practica și prin căutarea vânatului rănit mic.

7) Găsire și lansare.

8) Este o rasă mai tânără (prepelicarul de azi) decât limierul și rezultată din bastardări și cu limier.

conducă acolo pe stăpân, lucru care iar pretinde dresură, care de loc nu este ușoară. Cu mult mai frumoasă este munca prepelicarului care latră la vânatul găsit, și care dacă este perfect în această muncă, poate să lucreze și fără curea, lucrând liber pe urmă.

Pe de altă parte, este un avantaj cu bassetul și copoio-bassetul, pentru că aceștia fiind mai mici, vânatul se oprește mai ușor înaintea lor, neavând atâta teamă.

Teritoriile dela noi din țară, care permit ținerea unui limier (dându-i muncă destulă) cred că se pot număra pe degete. Toți ceilalți vânători ar fi pe deplin satisfăcuți, dacă își aleg după gust și pasiune un câine din cele trei rase amintite mai sus.

Însă de unde să-și aleagă? La noi nu sunt câini. Sunt, nu e vorbă, câțiva prepelicari. Dar crescătorii de prepelicari câte sunt? Și dacă îmi oferă cine-va un câine tânăr, despre care constat suspinând că este pointerosetter cu păr aspru, oare sunt nebun să pierd timpul cu dresura unui câine dela care nici nu știu la ce să mă aștept, și cu care mi-e rușine să ies pe stradă de frică că mă vede cineva, care cunoaște câinii (prea mare nu e pericolul, nu sunt mulți) și mă clasifică după câine?

Cu mare mirare am citit în „Revista Vânătorilor“ publicația de crescătoare de basseti cu păr lung din Reps-Cohalm. Tot e ceva, și poate cu timpul se vor înmulți acești câini excelenți. Ultima emulație de basseti, despre care știu, s'a ținut la 1 Sept. curent în Berg-Gladbach, lângă Köln. Foarte mulți cu păr lung au câștigat premii, atât la munca de limier, cât și la vizuină.

Foarte prețios câine ar fi, mai ales pentru vână-

torul de munte, copoio-bassetul. Este foarte bun și ca limier și ca bătaiaș, intră în vizuină și este dârj. Afară de aceasta, prăsirea lui ar avea și acel avantaj, că ar face superflu, mai bine zis ar înlocui pe copoi. Fiindcă *nici copoi nu avem*⁹⁾. Copoi se numește la noi orice câine care mână lătrând vânatul. Câte exemplare, atâtea forme. Cred însă, că toți vânătorii inteligenți, cărora le place vânătoreea cu câinele mânător, ar poseda mai bucuros un câine frumos de rassă, decât un bastard de promenadă.

Nu trebuie făcut alt-ceva, decât importat un număr oare-care de câini prășiți și distribuiți în mâini bune. Însă cine să o facă? Poate că mulți dintre cetitorii acestor rânduri îmi vor răspunde: Fă-o tu, dacă-ți trebuie câini! — Ași face-o cu cea mai mare bucurie. Însă unul singur nu o poate face, dacă nu este cum-va milionar. Eu, spre exemplu, nu sunt. Doamne ferește! Biata mea pungă, pare a suferi de oftică.

Dar să fim serioși. Statul ar putea-o face. Dacă va crește interesul în public, pentru câinii de rassă, va fi și o afacere rentabilă. Într-o crescătoare mare s'ar putea prăsi chiar și mai multe rase, și atunci ar avea și statul motiv să interzică ținerea câinilor, cari îi par periculoși pentru sporirea contingentelor de vânat.

Afară de aceasta ar putea-o face eventual și unele societăți de vânători, mai mari. Este chiar și în programul „Uniunii“. Și dacă lipsește capitalul, cred că mulți vor depune bucuroși obolul lor pentru acest scop.

Este nevoie numai de un început, care trebuie făcut odată!

Goleți (Banat) în Dec. 1923.

COMUNICĂRI

Terminologia Vânătorului Apel către cetitorii Revistei!

Ar fi interesant de știut, dacă și limba noastră cunoaște cuvinte, termene speciale vânătorești, cum sunt în alte limbi. Pentru acest scop, cred că am aduce multor vânători un prețios serviciu, dacă, adunând expresiuni speciale din toate părțile țării, am formă un mic vocabular de cuvinte vânătorești, terminologia noastră.

Rog așa dar pe toți cetitorii Revistei, pe care îi interesează această temă, să bine-voiască a adună termenii speciali vânătorești cunoscuți de ei și să mi-i comunice prin Revistă.

La noi fiind mai multe dialecte, poate totuși că vom adună un număr oareș-care de cuvinte.

Este vorba de ori și ce termen special vânătoreșc, referindu-se, fie la vânătoreea, fie la vânat, la pădure etc.

Spre exemplu, din partea mea, cunosc următoarele termene vânătorești:

Dansul cocoșiilor de munte, ce-l joacă în timpul împărecherei, se numește *rotit*. Cocoșii *rotesc*.

Când cerbul începe toamna gonița, *boncăneste*. Timpul acela se numește *boncănit*.

Potecile pe care umblă vânatul, sunt *trecători*. Dacă el simte omul, mirosindu-l, atunci se zice la noi că *il apute*.

Copoiul care nu o pierde, *ține urma*.

Porcul mistreț se numește la noi *gligan*.

Ar fi de dorit să se propună cuvinte și pentru a înlocui

acele, care sună urât în urechea vânătorului. Așa de exemplu *sânge*, a *ucide* vânatul, *corn* la cerb și căprior etc., expresiuni speciale ale vitelor de casă.

Constantin A. V. Popescu
Goleți (Banat)

Principele George Val. Bibescu ne comunică succesul deosebit pe care l'a înregistrat zilele acestea cu distrugerea răpitoarelor pe domeniile sale:

La Balotești, *într'o singură zi*: 6 (șase) vulpi și 2 (doi) lupi otrăviți cu strihnină; împușcați: o pisică sălbatică și un jder (cu un Dachshund, la o vizuină de vulpe).

La Mogoșoaia, trei zile mai târziu: 3 (trei) lupi și o vulpe, otrăviți cu strihnină.

Frumos rezultat.

Societatea vânătorilor „Pelicanul“

Anunță pe membrii săi că cei cari se vor dovedi că au vânat sau călcat măcar pe terenuri de vânătoreea streine de societate, pe lângă că vor fi dați judecății ca braconieri, dar încă vor fi imediat excluși din societate.

Președinte
Nicu Georgescu

9) În articolul meu «Copoiul», am vrut să apăr câinele mânător și copoiul de rassă. Nu cumva așa numiții «copoi»!

Incărcăturile fără fum în armele de vânătoare

(Urmare)¹⁾

Alezajul țevelor

de Colonel C. V. Sterea

Nepotrivirile între presiuni și viteze pe care o remarcăm la pulberile fără fum învechite, au o cauză mult mai importantă, care depinde de alezajul țevelor, adică de diferențele ce ar exista între arme atât ca diametru al țevelor și camerilor (locașul cartușului) cât și de lungimea lor.

Pe când eram la Pyrotechnia Armatei, cetind niște experiențe făcute la Laboratorul de Pulberi din Franța, ghidat de acele experiențe, am făcut următoarele încercări, cari m'au condus a stabili cele de mai sus.

Am luat două țevi de Calibrul 12 însă de alezaj O pușcă *a* și alta *b*.

Diametrul exact al țevelor puștei *a* era de 18 m/m, 4.

Diametrul exact al țevelor puștei *b* era de 18 m/m 3, adică între diametrele țevelor celor două puști nu era decât o diferență de o zecime de milimetru. Apoi am măsurat diametrul camerilor (locașul cartușelor) găsiind:

Pentru pușca *a*, diametrul interior al camerei 20 m/m 5 iar pentru camera puștei *b*, 20 m/m 1; deci o diferență de 4 zecimi de milimetru între diametrul camerilor celor două arme.

Lungimea țevelor armei *a* era de 750 m/m, iar a țevelor puștei *b*, de 650 m/m.

În ambele arme am întrebuințat aceeași încărcătură normală de pulbere gris austriacă (și pulbere Schultze engleză), același plumb (metric englez) greutate 36 gr, precum și aceleași tuburi „Eley“ cu bure de ceară și rondelle de carton comprimat și lustruit.

Trăgând cu ambele puști în aceleași condițiuni atmosferice (la pyrotechnie dispuneam de tot felul de aparate), am făcut următoarele constatări:

La 5 m de gura țevelor (ambele arme) am determinat viteza rămasă a plumbilor, împrăștierea în raport cu punctul ochit, iar prin ajutorul unui aparat (crușer) am stabilit presiunile în interiorul țevelor, obținând:

În arma *a*: viteza rămasă 14 m, iar presiunea în țevi 121 kilograme.

În arma *b*: viteza rămasă 19 m, iar presiunea în țevi 139 kilograme, din care am tras concluzia că: cu pușca cea mai scurtă și cu diametrul țevelor mai strâns (alezaj mic) se obține pentru viteza rămasă plumbilor o sporire de 5 metri, în timp ce presiunea gazelor pulberii a crescut cu 38 de kilograme, ceea ce înseamnă că se obține o bătaie a armei mai mare cu un spor de putere de pătrundere a alicelor, sau ceea ce mai putem spune mai tehniceste că: *Alezajul mai mult sau mai puțin mare al unei arme de vânat are o mai mare influență asupra vitezei și presiunii de cât felul și calitatea ori vechimea pulberii.*

De altfel, pe acest principiu este bazat și ideea fabricațiunii țevelor Choke.

Armele de vânat streine, mai cu seamă cele englezești, au un alezaj mai mare ca cele franceze, de oarece pentru aceste din urmă, diametrele mijlocii ale țevelor sunt de 18 m/m, 2, pe când a celor fabricate în Anglia, merge până la 19 m/m, 1, adică diferă în alezaj cu 9 zecimi de milimetru.

Față de aceste date, oricare poate să tragă concluzia, că dacă în armele englezești întrebuințează muniție confecționată în Franța, va avea o pierdere (scădere) în viteză și presiune—deci în bătaiea armei, pentru că muniția franceză este confecționată pentru o armă cu un alezaj mai mic de cât armele englezești.

Am insistat asupra acestei mici chestiuni, pentru că am constatat (să nu se supere cititorii), că unii vânători de seamă, îmi spuneau că n'are mare importanță întrebuințarea muniției franceze în armele englezești, necunoscând influența importantă a alezajului, care cere ca în armele belgiene și franceze să se întrebuințeze muniție franțuzească, iar în cele engleze muniție englezească, dacă se dorește a se avea lovituri frumoase.

De sigur, că unii din Domniile Voastre vă veți întreba: care muniții din cele ca se găsesc la noi, convin mai bine fiecărei din armele franceze și engleze?

Voi răspunde, însă în numărul acesta—fiindcă mi-e teamă că D-nu Alexianu va protesta că-i ocup coloane prea multe cu chestiuni de cari am văzut că s'a

¹⁾ Vezi articolul din R.-V. No. 41.

mai scris câte ceva—voi vorbi numai de cele ce convin armelor englezești.

Cartușe (tuburi) de fabricație engleză,—oricare—după calitatea și puterea pungei, iar în lipsă, cu bun succes se întrebuințează și tuburile de fabricație Germană, mai ales cele cu întărire metalică, cari difer (ceva mai mari în diametrul exterior al tubului) de cele franceze, austriace. Mai convin pentru aceleași motive și tuburile de fabricație rusească (cine are—sau găsește).

Cu aceste tuburi, cari se lipesc perfect de camera cartușului, se obține o obturație mai bună, tuburile chiar de carton nu se dilată (ceiace se cunoaște că la scoaterea din țavă după ce se trage, se face pe carton o dungă longitudinală) și nici tubul nu crapă. Crăparea tuburilor este un indiciu sigur—nu de lărgimea camerei cum cred unii—ci probează că cartușul este confecționat pentru o pușcă cu un alezaj mai mic și deci că se perde din bătaia bună (viteză și presiune) a armei.

Pulberile vor fi de fabricație engleză.

N'o să fiu lung; numai o mică coloană.

Incep cu produsele celei mai mari și cunoscute fabrici din lume:

1. *Curtis's and Harvey's*, care ne trimete—sau de unde aducem pulberea F. F. F.—Se poate găsi la Regia Monop. Statului, iar cine vrea să o aibă proaspătă, o poate comanda la adresa: C. and H. Gracechurch Street. 3. London.

Dacă se pare că e prea departe, vă puteți adresa și la Agenția Generală pentru Europa pe adresa: C. and H. Via Cavour, 4—6. Florența (Italia). Cine nu vrea bătaie de cap și corespondențe, se adresează la Regie, unde capătă două feluri de F. F. F.

a) *Amberita*, cu o vivacitate mijlocie, bună pentru focuri multe (prepețițe, becațe, etc.) sau pentru arme mai uzate. În cutie de câte 200 gr. de culoare roșie cărămizie și în formă de ploscă.

b) *Diamond*, mai vie ca amberita, în cutii verzi albăstrui. Cine comandă la Fabrică ori la Agenție poate cere al treilea fel de F. F. F. numită *Cannonite & Ruby*, cea mai convenabilă, ce se apropie de amberită (intermediară între Amberita și Diamond ca vivacitate).

Să arătăm acum încărcăturile ce convin fiecărei pulberi.

Calibru 12	}	2 gr. 75 Amberită
Pulbere		2 gr. 15 Diamond (pentru Cannonite scrie pe cutie)
Plumb	}	In medie 30 grame plumb englezesc
		Pentru epuri-iarna 34 gr; 70 „ prepețițe-sitari 28 gr.

Calibru 16	}	2 gr. 35 Amberita
Pulbere		2 gr. Diamond
Plumb	}	28 de grame

Pentru armele englezești ușoare (6 livre și 8 unții=2 kgr. 948) se micșorează încărcăturile de pulbere cu 25—30 centigrame—după calibrul, iar plumbul nu va întrece maximum de 29 grame.

2. *E. C. Powder Company*, Bucklesbury Street 20—London.

Furniziază două sorte: E. C. No. 1 și E. C. No. 2.1) Ambele convenabile, se găsesc la Regie.—Încărcătura convenabilă cal. 12 este 2 gr. 70 cu 32 grame plumb.

3. *Schultze Gunpowder Company* Gresham Street 28 London, are două tipuri.

a) *Schultze obișnuită*, în grăunțe mai mari, portocalii; se găsește la Regie. În calibrul 12 încărcătura 2 gr. 75—plumb 32 gr.

b) *Schultze Imperial*, în grăunțe mai fine și mai rotunde, este superioară ca presiune în țevi (ca bătaie) celei dela a.

Calibrul 12 încărcătura 2 gr. 15—plumb 30—32 grame. Se găsește la Regie. Pulberea Schultze este o pulbere nitrată bine cunoscută la noi. Ca toate pulberile englezești, este căutată și apreciată de mulți; însă pe cât este de convenabilă pentru focuri multe (la prepețițe) ne producând gaze cari să dea naștere la dureri de cap, are un cusur: nu convine armelor noastre, în general scurte, deci nu obținem dela ea maximum de presiune, căci nu arde complet în țevile de 65 em. Pentru ca întreaga încărcătură de Schultze să ardă, necesită țevi de 70—72 cm.

Prin urmare, la același efect balistic, sfătuesc ca pentru puștile scurte să se încarce în calibrul 12 cu 2 gr. 50 și 30 grame plumb,—iar pentru calibrul 16, cu 2 gr. 15 și 28 gr. plumb.

(Va urma: Muniții pentru armele franceze și belgiene)

☒ ☒ ☒

Braconierul

Nuvelă

(Urmare)

Suntem tot în Județul Caraș-Severin. Acolo unde uriașii munți acoperiți de zăpadă se îmbrățișează, unde vârfurile falnice ale stâncilor pleșuve se înalță spre cer, majestoase, iar din acele înălțimi mărețe, privesc par'că la părăiașul care, strecurându-se zglobiu printre stânci, își face apoi cale prin poeni, răpindu-le liniștea patriarhală cu susurul lui voios.

* În ultimul timp se fabrică și E. C. No. 3, mai puternică ca primele două. (N. R.).

de Dr. Gheorghe Nedici

Un sat micuț și sărac, se întinde la poalele acestor munți.

Se observă că acolo locuitorii nu-și prea bat capul cu așezarea caselor. Satul are un singur drum, care în multe cotituri duce spre pădure, a cărei industrie de lemn dă pâinea de toate zilele locuitorilor.

Numele satului este Lăpușnic. Locuitorii sunt săraci și lipsiți de pământ.

Dar pe cât e de sărac satul, pe atât e de bogată acolo natura.

El este situat într'o vale înconjurată de munți, pe a căror frunți cresc cununile veșnic verzi ale pădurilor seculare. Ici, colo, se ridică stânci pleșuve din mulțimea pădurilor și silueta lor falnică rezistă cu îndârjire furtunilor, cari din timpuri strămoșești au băntuit acele locuri.

Frumusețea acestui tablou impunător te vrăjește și face să te simți mic de tot în fața naturii.

E o zi caldă de August.

D'asupra satului o tăcere mormântală!

Nici o larmă, ca și cum toți ar fi murit, ca și cum pasărea a tot puternică a peirei și-ar fi întins aripele peste sat. Cu mic, cu mare, din sat, dis-de-dimineață s'au dus la câmp, ca prin sudoarea frunții să-și câștige pâinea zilnică. Numai câțiva oameni bătrâni, nepu-

mult. Din casă se aude prin fereastră un semn încetinei. Iosif se preface că nu a auzit semnalul, și privește mai departe nepăsător.

După un scurt timp, ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic, se ridică și intră în casă. Acolo îl așteaptă un băețandru. Ion, un tânăr muncitor, venind' dela pădure s'a furișat în casa lui Iosif. Cei doi s'au uitat unul la altul: Iosif privi figura puternică a tânărului și pătrunzându-l în adâncul ochilor, l'a întrebat încet:

— „Cu ce noutate?“

— „Nu știi?... Poimâine este 18 August, ziua serbării“.

— „Asta știi!... Dar toți se duc, și el?“

— „Toți se duc... Dară ascultă, sub un pretext bun mă pregăteam să mă duc la locuința lui Mițiaru, ca să

tincioși, au rămas acasă, dar și aceia s'au închis în casele lor răcoroase, din cauza arșiței soarelui.

Liniștea adâncă a satului este întreruptă din când în când de strigătul aspru al uliului care vine din pădure, trecând peste sat, și al cărui țipăt se pierde din ce în ce, până se contopește cu murmurul părăului.

Bătrânul Iosif șade înaintea colibeii sale pe un bolovan de piatră. Fața lui arsă de soare, e brăzdată adânc de suferințele și zburciunările vieții lui de brăconier, care a trecut prin multe. Infățișarea lui oțelită ne arată pe bărbatul plin încă de putere, care întreaga sa viață și-a petrecut-o în mijlocul naturii.

Își strânge între dinții galbeni luleaua lui goală, și cu ochi mici și ageri privește în văzduh, ca și când s'ar ocupa cu planuri mari.

Dar Iosif acum se odihnește, și își lasă sufletul legănat de o lenevie dulce. Odihna aceasta însă nu ține

mai aud dela vizitiu, unele, altele, despre pregătirile lor, când iată că trăsura lui Mițiaru se apropie de movilele de cărbuni“.

— „Păcat că ai venit cu trăsura pe acest drum prost! i-am strigat vizitiului. Îți omori caii“.

— „Știu, a răspuns, dar ce eră să fac dacă stăpânul mi-a poruncit. Poimâine dimineața am să fac un drum și mai prost cu caii“.

— „Dar unde vă duceți?“ întrebai.

— „La serbarea din Staier, a răspuns vizitiul, unde vor fi de față toți păzitorii de pădure“.

E bine — am gândit. Numai despre Mițiaru, a-și fi dorit să aflu dacă merge sigur. Iosif dădea din cap cu aprobare.

I-a plăcut mintea rafinată a tânărului. Ion, observând impresia bună ce a făcut cu povestirea sa asupra bătrânului, a continuat cu mai multă voce bună:

— „Și am aflat tot ce doream. Am aflat că Domnul Șef a dat ordin lui Mițiaru, ca în tot cazul să se prezinte la serbare.

— „Dar nici anul trecut nu s'a dus! întrerupse Iosif.

— „Tocmai pentru aceia are să se ducă acum, îl asigură Ion. Tot bătrânul vizitiu mi-a spus, că Mițiaru va conduce păzitorii, deoarece ei nu pot să se prezinte fără șef.

De părerea aceasta fu și Iosif, iar Ion urmă:

— „Când vorbeam cu vizitiul, a venit Mițiaru și cum a înțeles din cuvintele din urmă, că vizitiul mi-a povestit despre pregătirile de poimăine, s'a încruntat, dar nu a zis nici un cuvânt. Am simțit că nu-i prea plăcea că se răspândise șovonul acesta.

— „Dar atunci, — zise Iosif — nu e sigur că va pleca și Mițiaru. Dacă a aflat că vizitiul i-a trădat planul, nu se va duce. E om rafinat, îl cunosc bine. De la el te poți aștepta la toate!

— „Ce îți mai dă prin gând? sări Ion jignit. Trebuie să fie negreșit acolo — că doară ai auzit despre ordinul Șefului? Cu el nu se joacă nimeni: Ce-și pune odată în gând, trebuie să se întâmple.

Apoi Mițiaru nici nu visează că eu sunt braconier, căci altfel nici nu m'ar întreba în totdeauna despre ceilalți muncitori. Are mare încredere în mine.

Cuvintele tânărului nu l'au putut convinge pe bătrânul Iosif, care își mișca mereu capul în semn de nedumerire.

— „Ai grijă, că sunt vulpe bătrână. Cunosc eu gândurile pădurarilor. Pe mine nu m'au prins încă, și jur că nu mă vor prinde, deși sunt de 62 ani și mă ocup cu vânătoria din copilărie. Și eu am pușcă și o știu învățată mai bine decât ei.

S'a aprins bătrânul, glasul lui puternic răsună ca ecoul unei împușcături în pădure, iar ochii lui mici scânteiau de patimă: pumnul se ridicase amenințător și, ne băgând în seamă spaima care îl cuprinsese pe Ion, își urmă vorba cu o ură aprinsă:

— „Îți spun pe toți dracii din iad, că nimeni nu mă întrece la ochi. Dacă știu că sunt urmărit, pumnul meu sparge căpățâna, ca pe o tărăcuță coaptă... Nu mai pot suferi ce fac acești oameni. Ei cred că vânatul e numai al lor și nu lasă pe nimeni în pădure!... Și mai înainte erau legi aspre, dar atunci nu erau încurajate de astfel de oameni. Aceia erau păzitori cinstiți, beam împreună la cârciumă, și nu alarmau lumea pentru un fleac de căprioară. Dar de când au venit veneticii aceștia, nu mai avem liniște“.

Pieptul i-se agitase, nările îi tremurau și fața lui s'a înroșit de sângele înfierbântat. L'a prins pe Ion de umeri, l'a strâns cu brațul său puternic și-a încheiat cu fața întunecată ca de un gând rău:

— „Jur pe Dumnezeu, că dacă voi întâlni pe Mițiaru în pădure, îl omor ca pe un câine. E român și e mai rău decât orice venetic. Și ție îți dau acest sfat. Fără cruțare trebuie împușcat și aruncat într'o groapă. Trebuie omorâți și împușcați toți acești draci.

Precum natura se liniștește după o furtună mare,

așa s'a liniștit și Iosif după această sbuciumare pătimășe.

Cu pași greoi măsoară mica sa cameră, pământul se cutremura sub picioarele lui.

Ion nici odată nu l'a văzut pe dascălul său într'o stare atât de iritată.

S'a înspăimântat de atâta ură, deși și el era gata să împlănte cutitul în inima dușmanilor pe cari 'i credea vătămători.

— „Ai dreptate unchiașule, sunt oameni răi aceștia! întări Ion cele spuse de braconier.

Apoi din nou a vorbit de vânat.

„Astăzi dimineață era gata să mă prindă când, împușcasem o frumoasă capră, în tăetură d'asupra Râului Alb“...

Iosif s'a oprit. Il interesa și pe el acest lucru.

— „Da, a zis Ion, numai Dumnezeu m'a păzit. Abia am tras și m'am și pomenit cu Cheno nu departe de mine. Cu greu am putut scăpa. Și capra am lăsat-o acolo“.

— „Vezi, vezi! — îl dojeni Iosif cu glas domol. De câte ori ți-am spus să nu te duci singur în tăetura aceea? Doară acești flămânzi sunt tot pe acolo! E alta dacă mergi cu mine. Eu le cunosc firea“.

Ion credea că a sosit momentul să vorbească din nou de vânătoria de poimăine.

— „Unchiașule, ce va fi cu vânătoria de poimăine?“

Bătrânul își încruntă privirea, își netezi părul cărunt, și abia după un timp oarecare se hotărî:

— „Bine, mergem. Și așa trebuie să facem odată socoteala. Dacă ne pune cursă și se va duce la pădure, e răul lui. Să fii noaptea la Crucea Albă dela capătul satului.

— „Voi fi acolo Unchiașule, îi făgădui Ion cu bucurie. Dar la Crucea Albă vom porni pe drumul de sus, pentru că Pavel și-a adus din munți câinele cel mare și mă tem că ne va simți.

— „Dăm ceva câinelui și nu ne va lătra, răspunse bătrânul și îl sfătui încă odată pe Ion să fie punctual. Apoi a eșit din casă. Ion când se văzu singur, nu mai zăbovi mult și plecă fără a fi văzut.

Amurgia. Bolta cerească împurpurată de razele soarelui dispărut de după munți în ultima'i îmbrățișare cu natura, reflecta asupra satului o lumină slabă. Care, în șiruri lungi, înaintau domol spre sat în mersul legănat al boilor, iar în urmă călduri de flăcăi și fete, cu uneltele de muncă pe umăr, înveseleau văscuhul cu cântecele lor voioase.

Pe vetre se aprind focurile; din coșuri se înalță molatic fumul, pierzându-se în răcoarea nopții, iar aici, colo, se ivește câte o lumină la fereastră. Liniștea nopții se întinde pașnică peste sat; prin pădure străbate un vânt răcoros, furând cu el mai departe ozonul sănătos al brazilor.

Familia obosită a lui Iosif s'a reîntors și ea. Nevasta îmbrătrânită, băețandul Petru și încă două fete au intrat în casă. Acum ei lucrează pentru toți ai casei, fiindcă Iosif era de părere că el a lucrat destul pentru ei, în anii tinereții. Când focul ardea mai bine

pe vatră, a intrat și Iosif, ordonând femeii obosite care pregătea mâncarea:

— „Să faci două mămăligi! Femeea știu ce înseamnă asta și se gândi:

— Iar pleacă moșu la vânătoare!

Fără multă vorbă s'a pus pe lucru, iar Petru se uită întrebător la tatăl său. În ochi săi se vedea o dorință nemărginită, și-l privea plin de nerăbdare, așteptând parcă un răspuns mulțumitor. Iosif a priceput dorința fiului său.

— „Acum ai mult de lucru la câmp! i-a spus, și bunul copil a înțeles, că de rândul acesta nu se poate duce la vânătoare. După ce au mâncat, familia obosită s'a dus să se culce și în câțva timp adormiră.

Noaptea s'a apropiat repede. Pe cer sclipesc mii de stele. Doar cântecul greerilor, freamătul frunzelor de plop și murmurul pârăului din vale, întrerupeau liniștea nopții.

Incet-încet, apare și regina nopții, învăluind totul în mantia-i argintie.

După un somn de două ore, Iosif s'a deșteptat. La lumina focului ce mai scânteia pe vatră, a ridicat ușa dela pod și și-a luat pușca, pe care o ținea ascunsă acolo. Și-a pus apoi cureaua puștii pe umăr, și-a aruncat sumanul în spate, ascunzând într'o mânăcă țeava, în cealaltă patul puștii. Luându-și în urmă traista cu merinde, a plecat. Nici nu s'a uitat la ai săi, care dormeau duși.

În scurt timp a ajuns la Crucea albă, unde fără nici o șoaptă, îl întâmpină pe Ion. Acum împreună își continuau drumul prin valea lungă și îngustă.

Spre răsărit începu orizontul să se lumineze, vestind aurora dimineții. O rouă puternică s'a lăsat peste vale și ca o brumă întunecată de toamnă, îneacă întreaga regiune, așa că nu se deosebiau nici chiar stâncile uriașe ale așa numitei „Coroane”, care eră înaintea lor.

Tăcuți, în liniște, înaintau pe cărarea îngustă. Pe tricelele alunecând sub picioarele lor, se perdeau fără urmă în albia pârăului ce curgea spre sat.

Prin ceața groasă se observa figura unui om. Era Nici nu știu ce să mai semăn acolo pe viitor. Ai face bine Iosif dacă ai împuşca câțiva, cel puțin am avea carne.....

Pe fața vicleanului Iosif trecu un surâs:

— „Nu mai umblu după astfel de lucruri. Doară știi cât sunt de riguroși acești Domni... Sunt de acum

om bătrân, și nu voesc să ajung la bătrânețe pe mâinile jandarmilor; mi-a trecut vremea de mult...

— „Ai dreptate... Numai ți-am amintit... se desvinovați Grigorie. Or cum, nu e bine ca noi să stăm nepăsători, când cerbii ne strică semănăturile! E munca și averea noastră!...

Cu vorba asta s'au despărțit. Abia s'a depărtat Grigorie, cel mai harnic om din sat, care ducea acasă făina măcinată în moară de sub Coroană.

— „Bună dimineața Iosif!“ îi strigă Grigorie, cu voce bună.

Iosif i-a mulțumit rece, pentru că nu-i venea la soacoteală, întâlnirea asta de dimineață.

Țăranul îi întrebă: „Unde vă duceți așa devreme?“

Iosif nu și-a pierdut cumpătul, că era obișnuit el cu minciuna.

— „Mă duc să-mi văd porumbul, pentru că am auzit că vitele mi-au făcut pugubă mare. Ion se duce la lucru.....

— „Nu vitele, ci cerbii“ lămuri Grigorie, „aceia strică semănăturile. Și pe pământul meu au umblat gorie, și Iosif a și început să-l injure.

— „Pe ăsta dracul mi-l'a scos în cale, și'i va merge gura că s'a întâlnit cu noi“.

— „Nu cred că e om rău“ l'a liniștit Ion pe bătrânul său tovarăș. „Apoi vom avea și noroc, că ne-a eșit în cale ca sacul plin“.

Toată stânca Coroanei se și vedea. Din stâncă țâșnea un isvor limpede, din care braconierii și-au astâmpărat setea.

Apoi au luat'o la deal, pe niște cărări înguste și primejdioase.

Soarele urcase sus, când au ajuns în vârful muntelui.

Sub picioarele lor, stânca, la o înălțime de câteva sute de metri, stăpânea întreg ținutul.

Deși obișnuiți cu priveliștea încântătoare a stâncilor înecate în ceața dimineții, cei doi braconieri nu se putură stăpâni să admire frumusețea naturii.

Bătrânul braconier, aruncându-și sumanul jos, se întinse pe el.

— „Să fii cu multă grijă! îl sfătui pe Ion, care fără să se mai odihnească, și-a urmat drumul, dispărând după o cotitură.

Iosif și-a tras pălăria pe ochi, s'a întins pe pământul tare, și fu cuprins îndată de un somn greu.

— Va urma —

Ca 'n Afganistan!...

(Snoavă veselă cu adevăruri triste)

de George Scrioșteanu

— Pst... pst... ei, n'auzi, D-nu, ce te grăbești așa, ori nu mă mai cunoști?...

Mă 'ntorc și ce văd: Amicul meu Ionescu, vânător și băiat bun, venea surâzând spre mine, și de-oare-ce Ionescu are mult haz la vorbă și e foarte deschis la suflet, îmi face plăcere să-l văd cât mai des și să stau cu el câte-va clipe la taifas, bine 'nțeles când majestatea sa timpul îmi permite.

— Aaa!... scump și neprețuit amic, ce plăcere, dar pe unde umbli de te văd așa de rar?!

— Hei, dragă, viața grea, amărâtă, scumpă, salariu aproape mai mult decât insuficient față de extraordinara scumpete de azi, muncesc în două trei locuri ca să pot agonisi mie și familiei o bucățică de pâine mai bună, așa că, vezi tu, îmi rămâne prea puțin timp de plimbare și de întâlniri...

— Rezon Ionescule, dar toți muncim la fel și pentru toți viața e tot atât de idiot de scumpă și amară, totuși cel puțin din când în când, o jumătate de oră măcar, seara, ne vedem la „societate“ și mai stăm de vorbă

— De, dragă, cine poate... oase roade! Eu, unul vă invidiez!... De-altfel, tu ce mai faci, și ce noutăți?

— Mai nimic! N'am putut din cauza ocupației, să iau parte la nici o bătaie în iarna asta. Dar tu?...

— Idem...

— Așa?... atunci și tu ești tot un oropsit al soartei ca și mine!

— La fel și eu, — apoi să-ți spun drept, m'am și scârbit de felul cum se face vânătoreea astă-zi, e curată nenorocire.....

— Tu, te-ai scârbit tu, care ești așa de pasionat? Nu cred... la alții amice!...

— Da, da, sunt scârbit și am toată dreptatea.

— Ei cum așa?

— Să vezi...

Pleci la vânătoare, — dacă ai punga plină — și nu știi dacă ai norocul să ajungi măcar acolo, cu drumul nostru de fier, sau în cazul fericit, când ai norocul să ajungi, imediat te lovești de țărani, cari pentru cel mai mic serviciu te despoaie.

În sfârșit ai ajuns cu chiu cu vai pe locurile de vânat — ești fericit și începi să cauți cu ardoare..... dar..... deziluzie. A trecut aproape toată ziua și n'ai văzut nici urmă de vânat, până aproape de înserat, când îți sare de la o distanță enormă un nenorocit de epuraș, în care nu poți trage. Și așa te obosești, cheltuești, îți expui viața și-ți pierzi vremea zadarnic, și te 'ntorci acasă cu pușca curată, dar și cu mâna goală... Aud? asta e vânătoare sau foc?!.....

— De Ionescule, tu ai și n'ai dreptate!...

Ai dreptate că epurii au dispărut și au devenit aproape un fel de „rara-avis“, și n'ai dreptate, căci dacă te duci mai departe, tot se mai găsesc, să-ți faci gustul!

— Mersi de explicație... mai departe!...

Cântec vechi, — nu'i vânat, nici departe, nici aproape — acesta e tristul adevăr!

Nu-i vânat, pentru că'l ucide la bătaie sălbatece până la exterminare, nu-i vânat, pentru că se brăconază îngrozitor, pentru-că, deși s'a făcut o lege, nimeni n'o cunoaște și puținii care o cunosc n'o aplică, pentru că majoritatea consideră vânatul, nu ca o bobăție economică a țării, ci ca un fel de „jucărie“ a tuturilor și a nimănui, care nu merită nici o atenție și nici o importanță.

Iată de ce nu-i vânat. Vânează toți cum vor și când vor, fără permis și fără frică de lege și muștrare de cuget! Da, da amice dragă, să știi de la mine: în domeniul vânătorei stam tot așa de prost și de sălbatec ca și cei din Afganistan...

— Dă-mi voie să-ți spun, Ionescule, că exagerezi. Nu-i tocmai... tocmai așa; — ține socoteală că primul pas spre progres l'am făcut, avem o „Uniune“, și ceva mai mult „o Revistă a Vânătorilor“.

— O tempora! O mores! Știu... dar degeaba.... vorbe'n vânt...

— Ei, cum așa?...

— Avem o „Uniune“ care există și e bună atât cât le procură cartușe și materiale de vânat eftine membrilor ei, iar revista, acest copil nou născut și unic în țara asta mănoasă, era cât pe aci, cât pe aci, să dea ortu-popi, dacă, din fericire, nu se găseau câteva suflete prea nobile și prea idealiste, cari s'o ajute și să-i pună la dispoziție și casă, și bani, și muncă.....

— Oh! dar asta e sublim... și la astfel de persoane suntem datori să le ridicăm adevărate ^{osanale!.....} statui!...

— Da, dragă, așa ar merita; și aceasta mai ales dacă s'ar ști nenorocita situație a revistei noastre...

— Ionescule, mă îngrozești!

— Până acuma cred că nu, așteaptă încă o clipă:

Eu, ca slujbaş, am făcut multe inspecții și anchete prin Basarabia (vai și jale, ce de ogari!!!) — Banat, Bucovina și Ardeal. Ei bine, dragă, cum treci în Ardeal, ca civilizație și educație vânătorească observi numai decât că ești în altă țară, cu totul deosebită de a noastră. Acolo, toți respectă cu sfințenie legea vânatului, protejează și chiar cresc vânatul, mă rog, e o adevărată plăcere!

Am stat de vorbă cu vânători de acolo și am rămas uimit!!.....

— Uimit?

— Da, uimit. Am vorbit și cu Ungurii, o minoritate în țara noastră, și mi-au arătat revista lor.

— Ei, și?... și?...

— M'au tâmpit!... și comparând'o cu a noastră din regat, — m'am simțit atât de umilit, cum nu-ți pot spune. Revista Ungurilor, conținea 20 de pagini, era tipărită numai pe hârtie velină de cea mai fină calitate, cu coperte splendide, ca și la cele franceze, cu desenuri și vignete superbe, — mă rog, o revistă cu adevărat occidentală. Apoi pe lângă toate acestea, —

notează, — au șase mii de abonați și toți și-au plătit abonamentul, înainte, pe 2 și 3 ani, — nu ca revista noastră din regat, care nu are — o știu precis, — decât 1500, auzi?! „una mie cinci sute de abonați“ — din cari n'au plătit nici jumătate abonamentul de 2—3 ani, cu toate apelurile ce s'au făcut prin revistă. Mă rog, suntem inversul Ungurilor!...

— Ionescule, nu te cred... Și ce spui e odios!!...

Aceasta n'o pot califica decât de indolență pur orientală, mai mult chiar, așa cum ai zis tu... curat ca 'n Afganistan. O! dar e dureros din cale afară!...

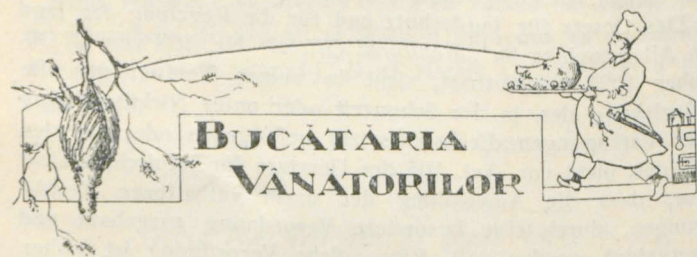
— E dureros, o știu, mai ales când te gândești că e tristul adevăr; — dar ai răbdare și ascultă:

Alaltăeri m'am întâlnit cu un fost coleg de liceu, mare bogătaş în Moldova, care suferă tot de boala noastră, și venind vorba de revistă, l-am întrebat dacă e abonat; și ce crezi că mi-a răspuns?

... „Nu dragă, nu-s abonat că nu-i nivele bre, la noi în Județ să obișnuiești să mergem cu tăți la clubul din localități, undi avem avantajul că jucăm și câștigăm un pocherăș și undi găsim numărul la cari-i abonat clubul, pi care'l șitim cu tății pi rând. Tocmai avem timpul necesar să-l șitim cu tății până ci iasă numărul viitor, cu singurul dizagrament că șei cari'l șitesc mai în urmă, nu'l pot șiti în întreprime, din cauza uzajului provocat di șei dinainti. Nu-i practic? Di șe să nu fașem iconomii dacă si poati? Cu scumpețea aista.....“

— Auzi, auzi, logică! Ei, ce zici de economia asta stupidă?

— Ce să zic, Ionescule. Amicul tău din Moldova e adorabil și întrece în economii chiar pe D-nu Vințilă Brătianu, harnicul nostru ministru de finanțe!...

Cap de mistreț rece cu sos Cumberland

Un cap de mistreț cu sos Cumberland! Ce poem! Ce deliciu!..... Cu câtă groază n'o fi privit soția vânătorului pe fericitul nimrod, care a venit acasă cu un mistreț, când acesta a rugat-o să-i gătească capul mistrețului, cum a auzit la vânătoare, cu sos Cumberland!

Această groază, explicabilă prin faptul, că nu oricine cunoaște secretul preparațiunei unui cap de mistreț, o împrăștii și o fac să dispară, căci iată modul de a-l găti:

Se pârlește capul cu îngrijire, așa ca pielea să nu crape. Se curăță cu atențiune și în special gura. În gură i se pune un căluș și se lasă o noapte în apă

— Și eu, care-mi închipuiam ca revista noastră, la o populație de 17.000.000 de cetățeni, să aibă minimum 12—15.000 de abonați!

Trist, trist, de tot, mai mare rușinea să ne 'ntreacă Ungurii, o minoritate în țara noastră!

Să-ți spun drept, m'ai indispus grozav cu nuvelele tale. Dar atunci ce e de făcut, cum să îndreptăm răul?!..... Care-i soluția?...

— Știi și eu? Sunt aiurit... și cu indolența asta românească, nu știu ce să mai zic!...

— Totuși se impune o soluție grabnică.

— Cred și eu, dar cum?... și apoi, chiar dacă ar fi una, cine o ia în seamă!...

— Ei, care-i aceia, s'o vedem?

— Păi, amice dragă, eu sunt de părere să-i rugăm pe toți cei abonați și ne abonați, cari practică acest nobil și frumos sport, și să-i convingem prin toate mijloacele posibile, ca cel puțin de acum înainte s'o rupă cu trecutul, și fiecare să caute să se ridice la nivelul celor occidentali, sau — dacă sunt prea pretențios, — cel puțin... la nivelul minorității Ungurești de la noi, și cu toții să punem mână delamână, strâns uniți în jurul „Revistei Vânătorilor“, faclă luminoasă, care, orice s'ar spune — a aruncat o dără de lumină în bezna vânătorului român. Și cine se consideră de adevărat vânător și occidental, să contribuie cât mai mult la ridicarea ei, plătind la timp și răspândind cât mai mult revista noastră.

— Bravo, Ionescule! aceasta e o soluție, care se impune cât mai grabnic posibil; și de Domnul ca tu să fii proorocul și proorocirile tale să se realizeze, și să nu rămâie..... strigăte 'n pustiu!....

Decembrie 1923.

De oarece pielea crapă cu ușurință, a doua zi se scoate capul din apă și se face o tăetură în formă de cruce în soriciu pe frunte. Deasemenea se face câte o tăetură în soriciu în dreapta și în stânga capului, spre a despărți falca de sus de cea de jos. Gura se freacă cu sare și piper. Imprejurul capului se leagă o cârpă, așa ca urechile să fie lipite de cap și nodul să fie în vârful capului, pentru a-l putea scoate ușor din vas. Așa preparat, capul se cufundă în apă clocotindă, apoi se ia spuma cu îngrijire, se adaugă sare, ceapă, jaleș, cimbru, basilica, rosmarin, piper boabe, cuișoare, foi de dafin, boabe de enibahar, și se lasă să fiarbă încet patru până la cinci ore. Înainte de a fi complet fiert, se adaugă doi litri de vin roșu. După ce capul s'a răcit puțin în zeama lui, se scoate, se curăță urechile, marginile lor se taie cu colțuri, se ia pielea după limbă și se lasă astfel preparat capul de mistreț să se răcească. Pe urmă se pune într'un vas adânc de pământ, și se toarnă zeama lui răcită și trecută printr'o cârpă, care acopere complet capul în vas. În modul acesta capul de mistreț se poate conserva câte-va săptămâni, într'un loc rece și uscat. Înainte de a-l da la masă, se pune pe o farfurie întinsă. Se taie tot felul de ornamente în soriciu.

Aceste ornamente se garnisesc cu ajutorul unei pungi de hârtie, în care am pus untura de porc, pe care am albit-o, frecând-o cu zeamă de lămâe.

Ochii se înlocuiesc cu boabe de piper. Lipsind colții, i se face alții de postârnac. In gură i se pune o lămâe. Marginea farfuriei întinse se decorează cu pătruñjel verde, felii de ouă răsoapte, de castraveți, de lămâi și

de sfeclă roșii. Apoi se servește cu sos Cumberland. De altfel acest sos se întrebuințează cu succes și la ori-care vânat rece.

Poate vreți să știți acum, modul de preparare al sosului Cumberland? Ei, așteptați până la No. viitor, că... prea am lungit sosul și mă ceartă onor. Redacție!

Anica Gustsubțire.

☒ ☒ ☒

Oficiale

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR
DIRECȚIA VÂNĂTOAREI

*Copie dupe circulara dată Prefecturilor din țară cu
No. 9681 din 24 Decembrie 1923*

Am onoare a vă înainta odată cu aceasta, în copie, avizul consiliului de avocați relativ la confiscarea pieilor de animale vânată în timp prohibit sau în contravenție la legea vânatului, spre a servi ca corp delict și vă rugăm să binevoiți a lua cunoștință, dând ordine primăriilor, posturilor de jandrami și organelor de care dispuneți, pentru aducerea ei la îndeplinire.

(ss) MINISTRU,

(ss) DIRECTOR,

Copie după avizul cu No. 888 din 12 Noembrie 1923

Cu adresa No. 9588/923 Direcțiunea Vânătoarei de pe lângă Ministerul de Agricultură și Domenii, înaintează un raport semnat colonel Andronic Luca din Tg. Ocna pentru ca acest consiliu să avizeze, dacă față cu noua lege de poliția vânatului, se pot confiscă piei de căprioare și alte animale oprite, spre a servi ca corp delict.

Legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, publicată în Monitorul Oficial No. 167 din 27 Octombrie 1921, nu prevede în dispozițiunile sale confiscarea vânatului prins sau împușcat la epocile prohibite sau cu neobservarea dispozițiunilor acestei legi. Art. 105 din legea pentru protecția vânatului, menționează că printr'un regulament special se vor desvoltă și preciză dispozițiunile de aplicarea legii, dar un asemenea regulament nu a fost întocmit, așa că nici o dispoziție din legea vânatului nu menționează confiscarea vânatului.

În atare caz urmează să se aplice dispozițiile generale ale codului penal, în materie de delict, care autoriză, în caz de infracțiune, confiscarea corpului delict, adică a lucrurilor care au avut de scop săvârșirea delictului și a cărei prezență în stăpânirea delicuentului, constituie o dovadă de vinovăția sa.

N'ar fi deci o rațiune, ca aceleaș dispozițiuni să nu se aplice când este vorba de delict la legea vânatului.

Consiliul este de părere ca pieile vânatului ucis la epocile prohibite sau în contravenție la dispozițiunile legii vânatului, urmează să fie confiscate și să servească ca corp delict.

(s) GR. MUNTEANU

(ss) I. GEORGESCU

☒ ☒

Amtliches

MINISTERIUM für LANDWIRTSCHAFT u. DOMÄNEN
JAGDDIREKTION

*Abchrift des Rundschreibens Nr. 9681 vom 24 Dez.
1923, gerichtet an die Statthaltereien des Landes*

Wir beehren uns Ihnen unter Einem abschriftlich das Gutachten der Advokaten-Kammer bezüglich der als Corpus Delicti zur Beschlagnahme zu gelangenden Felle, von in der Schonzeit oder in Uebertretung des Jagdgesetzes, erlegten Tiere, zur gefl. Kenntnisnahme und mit dem Ersuchen zu übermitteln, bei den Gemeindevorstehern, Gendarmerie-Posten und Organen, über welche Sie sonst verfügen, das Entsprechende zu veranlassen, damit dieses Gutachten in Vollzug gesetzt wird.

(gez) MINISTER,

(gez) DIREKTOR,

Abchrift des Gutachtens Nr. 888 vom 12 Nov. 1923

Mit Zuschrift Nr. 9588/923 legt die Jagd-Direktion des Ministeriums für Ackerbau und Staatsgüter, einen Bericht vom Oberst Andronic Luca aus Tg.-Ocna gezeichnet, vor, damit die Kammer ein Gutachten abgebe, ob man in Ansehung des neuen Jagdpolizei-Gesetzes, Rehelle und Felle anderer zur Jagd verbotener Tiere, um als Corpus Delicti zu dienen, beschlagnehmen kann.

Das Gesetz für Jagdschutz und für die Regelung der Jagd in Allgemeinen im „Monitorul Oficial“ Nr. 167 vom 27 Oktober 1921, verlaublich, sieht in seinen Verfügungen die Einziehung des, in der Schonzeit oder unter Nichtbeachtung der Verfügungen dieses Gesetzes gefangenen oder erlegten Wildes, nicht vor. Art. 105 des Gesetzes für Jagdschutz sieht vor, dass die Anwendung der darin enthaltenen Verfügungen, durch eine besondere Verordnung ausgebaut und festgelegt werden soll. Eine solche Verordnung ist bisher noch nicht erschienen, so dass keine Verfügung des Jagdgesetzes die Einziehung des Wildes vorsieht.

In einem solchen Falle, werden die allgemeinen Verfügungen des Strafgesetzes, Abteilung für Vergehen, in Anwendung gebracht, welche im Uebertretungsfalle zur Beschlagnahme des Corpus Delicti berechtigen, das heisst derjenigen Gegenstände, welche die Vollziehung des Vergehens zum Zwecke hatten und deren Vorfindung im Besitze des Frevlers, einen Beweis seiner Schuld erbringen.

Es wäre gar kein Grund vorhanden, dieselben Verordnungen nicht auch bei Vergehen gegen Jagdgesetz anzuwenden.

Die Kammer ist der Meinung, dass die Felle, des in der Schonzeit oder durch Uebertretung der Verfügungen des Jagdgesetzes, erlegten Wildes, zur Einziehung zu gelangen und als Corpus Delicti zu dienen haben.

(gez) GR. MUNTEANU,

(gez) I. GEORGESCU,

☒ ☒

Copie de pe circulară No. 78.610 din 18 Octombrie 1923 dată Prefecturilor și Inspect. din toată țara.

Avem onoare a vă face cunoscut că prin Decisiunea Ministerială No. 3.097/923, dată pe avizul Consiliului Permanent de vânatoare, s'a aprobat a atunci când se confiscă vânatul mort găsit în timpul oprit la vânător, să se vândă imediat la licitație în asistența autorităților polițienești sau comunale cu forme sumare și de urgență.

Suma ce va rezultă din vânzarea lui se va consemna la Administrația Financiară, la dispoziția Ministerului Agriculturii și Domeniilor—Direcția Vânătoarei, iar recipisa împreună cu procesul-verbal se va înainta acestui Minister.

Bine-voiți vă rugăm a dispune aducerea la îndeplinire a prezentei Decisiuni.

(ss) MINISTRU

(ss) DIRECTOR

☒ ☒

Circulara No. 48610 din 5 Iulie 1923

Avem onoare a vă aduce la cunoștință că în urma cererii D-lui Samoil Schöppner, Inspector de vânatoare al jud. Târnava Mică, prin decisiua Minister. No. 116.367/923 dată pe avizul Consiliului Permanent de vânatoare s'a aprobat prin derogare dela Decisiua cu No. ca dela 1 Februarie—15 Septembrie ale fiecărui an să se oprească cu desăvârșire vânătoarea porcilor sălbateci *cu orice fel de câini*, pentru a nu deranja puii de căprioară și a altor animale cari au absolută nevoie de liniște pentru a se desvoltă și crește.

Vă rugăm a luă convenitele măsuri pentru aducerea la îndeplinire a prezentei Decisiuni.

(ss) MINISTRU

(ss) DIRECTOR

☒ ☒

Circulara No. 50270 din 11 Iulie 1924 dată Prefecturilor și Inspectorilor de Vânătoare

Domnule,

Avem onoare a vă înainta odată cu aceasta, în copie, avizul consiliului de avocați ai Statului împreună cu deciziunea Ministerială dată asupra-i, și vă rugăm să bine-voiți a luă cunoștință.

(ss) DIRECTOR,

(ss) ȘEFUL SERVICIULUI,

Aviz No. 470 din 21 Iunie 1923

Având în vedere chestiunea asupra căreia se cere avizul Consiliului de către Direcțiunea Vânătoarei, anume, dacă în caz de flagrant delict de vânătoare se poate confiscă arma delinquentului.

Având în vedere, că în legea și regulamentul vânătoarei nu se spune nimic în această privință; că deci trebuie să ne referim la principiile generale ale codului penal.

Având în vedere că conform Art. 3 cod. pen. judecătorii pot ordonă confiscarea lucrurilor cari au servit sau cari au fost destinate spre a comite vre-o infracțiune, că prin urmare și arma cu care s'a comis o infracțiune de vânătoare se poate confiscă. Având în vedere dar, că se poate confiscă arma, atunci când prin ajutorul ei s'a comis delictul de vânătoare, adică în cazurile prevăzute de art. 73, 74, 75, 77, 80, 85, 86 din legea pentru protecția vânatului, nu însă și în cazurile prevăzute de Art. 76, 78, 79, 81, 83, 84, 87, 88, 89, 90 din aceeași lege, adică nu și în cazurile când delictul se comite în afară de întrebuințarea armei de vânătoare.

Abschrift des Rundschreibens Nr. 78610 vom 16 November 1923 gerichtet an die Statthaltereien und Inspektionen des ganzen Landes

Wir beehren uns Ihnen mitzuteilen, dass laut Ministerial-Erlass Nr. 3097/923, verlaublich auf Grund des Gutachtens des ständigen Jagdrates, angeordnet wird, dass das während der Schonzeit beim Jäger vorgefundene und beschlagnahmte Wild, sofort im Wege des Meistbotes, in An-Wege und rasch veräußert werden soll.

Der sich aus dem Verkaufe des Wildes ergebende Betrag, ist bei der Finanz-Verwaltung, zur Verfügung des Ministeriums für Ackerbau und Staatsgüter, Jagddirektion, zu hinterlegen und die Quittung, samt Protokoll diesem Ministerium einzusenden.

(gez) MINISTER,

(gez) DIREKTOR,

☒ ☒

Rundschreiben Nr. 48610 vom 5 Juli 1923

Wir beehren uns Ihnen zur Kenntnis zu bringen, dass infolge Gesuches des Herrn Samoil Schöppner, Jagdinspektor des Bezirkes Târnava-Mică, mit Ministeriel-Beschluss Nr. 116.367/923, verlaublich auf Grund des Gutachtens des ständigen Jagdrates, unter Ausserkraftsetzung des Erlasses Nr. angeordnet wurde, dass in der Zeit vom 1. Februar bis 15. September eines jeden Jahres, die Jagd auf Wildschweine, unter Zuhilfenahme von Hunden, *welcher Rasse immer*, vollkommen zu unterbleiben hat, damit nicht dadurch die Jungen der Rehe, sowie die anderer Tiere, in der Ruhe, die sie zur Entwicklung und zum Gedeihen unbedingt benötigen, gestört werden.

(gez) MINISTER,

(gez) DIREKTOR,

☒ ☒

Rundshreiben Nr. 50270 vom 11 Juli 1923, gerichtet an die Statthalter und Jagdinspektoren

Wir beehren uns Ihnen in der Anlage das abschriftliche Gutachten der Advokaten-Kammer, zusammen mit dem, auf Grund desselben erlassenen Ministerial-Beschlusses, zur gefl. Kenntnisnahme zu überreichen.

(gez) DIREKTOR,

(gez) AMTSLEITER,

Gutachten Nr. 478 vom 21 Juni 1923

In Ansehung des Falles, über welchem das Gutachten der Jagddirektion verlangt wird, und zwar, ob man einem, auf frischer Tat ertappten Jagdfrevler, die Waffe beschlagnahmen kann.

In Ansehung dessen, dass im Jagdgesetze und in den Jagdbestimmungen, nichts diesbezügliches vorgesehen ist, muss man in diesem Falle die Bestimmungen des Strafgesetzbuches zur Anwendung bringen.

In Ansehung dessen, dass laut Art. 3 des Strafgesetzbuches, die Richter die Beschlagnahme derjenigen Gegenstände anordnen können, welche zur Ausführung eines Vergehens gedient haben, oder bestimmt waren, ist es folgerichtig, dass auch die Waffe, mit welcher ein Jagdfrevler verübt wurde, beschlagnahmt werden kann.

In Ansehung dessen, dass die Waffe nur dann eingezogen werden kann, wenn man mit ihrer Hilfe das Jagdvergehen verübt hat, das heisst in den laut Art. 73, 74, 75, 77, 80, 85, 86 vorgesehenen Fällen des Gesetzes für Jagdschutz, nicht aber auch in den Fällen, in den Art. 76, 78, 79, 81,

Consiliul,

Este de părere că se poate confiscă arma, ori de câte ori se comite o infracțiune la legea vânătorului prin întrebuițarea armei de vânat, nu însă și atunci când infracțiunea există în afară de întrebuițarea armei.

Copie de pe acest aviz se va comunica Direcției Vânătoarei.
 (ss) DUMITRESCU V. (ss) GR. CARACOSTEA
 (ss) D. STOENESCU (ss) MIH. CRISTEA

2 Iulie 1923

Se aprobă avizul dat de majoritatea Domnilor avocați.
 p. MINISTRU (ss) CĂRUNTU

☒ ☒

Copie de pe circulara No. 93294 din 10 Decembrie 1923 date Inspectorilor, Prefecților și Șefilor de Ocoale Silvice

Domnule Prefect,

Primum zilnic reclamațiuni, că atât în pădurile Statului nearendate, cât și în cele arendate, în urma cererii vânătorilor se organizează vânători oficiale, fără aprobarea Ministerului și fără consimțământul scris al arendașului dreptului de vânătoare, și de aici diferite conflicte și reclamațiuni. Pentru că art. 62 este greșit interpretat, că se pot organiza de Prefectură vânători oficiale, vă facem cunoscut că nici o vânătoare oficială nu se poate organiza în pădurile Statului nearendate fără aprobarea specială a Ministerului, iar în pădurile Statului arendate, fără consimțământul scris al arendașului dreptului de vânătoare; așa în cât cei ce vor contra-veni vor fi dați judecăței ca delinquenți la legea vânătorului.

Tot deodată vă aducem la cunoștință că Ministerul dă cu foarte mare greutate voie să se facă vânători oficiale; pentru stărpirea fiarelor s'a dat ordin regiunilor silvice ca acolo unde se ivesc, să se ceară la timp strihnină, spre a se otrăvi, iar în pădurile arendate, arendașul are obligațiuni de distrugerea fiarelor.

Vă facem cunoscut aceasta, rugându-vă să bine-voiți a le avea în vedere, la orice cerere, de acest fel de vânători regale.

p. MINISTRU
 (ss) CHIRCULESCU

DIRECTOR
 (ss) SĂULESCU

☒ ☒ ☒

Naturschutz, Vogelschutz und Wildschutz

*von Hauptmann der Cavallerie
 Schneider-Snyder Roland, Dârste (Brașov).*

Sehr beherzigende Worte sagt der grosse norwegische Schriftsteller Björnson über dieses Tema in seinem Vortrage über «Tierschutz und Religion»: «Bei uns in Norwegen mordet man keine Singvögel. Schon vor langer Zeit haben sich unsere Kinder in Vereinen zusammengetan, um die Vogelnester zu schützen. Doch was wir hiebei für Felder, Gärten und Wälder gewinnen, ist ein Nichts gegenüber dem, was die Erziehung unserer Kinder gewinnt, indem wir ihnen die Grausamkeit abge-

83, 84, 87, 88, 89, 90 desselben Gesetzes, das heisst nicht unter Umständen, in welchen der Frevler ohne Gebrauchnahme der Waffe verübt wurde.

Die Kammer ist der Meinung, dass die Waffe, sooft man auch ein Jagdvergehen unter Benützung derselben begeht, beschlagnahmt werden kann, nicht aber dann, wenn der Jagdfrevler ohne Benützung der Waffe verübt wurde.

(gez) DUMITRESCU V. (gez) GR. CARACOSTEA,
 (gez) D. STOENESCU, (gez) MIH. CRISTEA,

2 Iuli 1923

Das Gutachten der Majorität der Herren Anwälte wird genehmigt.

für den MINISTER, (gez) CARUNTU,

☒ ☒

Abschrift des Rundschreibens Nr. 93294 vom 10 Dezember 1923, gerichtet an die Statthalter, Inspektoren und an die Vorstände der Forstkreise

Herr Statthalter,

Wir erhalten täglich Beschwerden, dass sowohl in den Staatsforsten, die nicht verpachtet, als auch in denjenigen, welche verpachtet sind, über Verlangen der Jäger, offizielle Jagden ohne Bewilligung des Ministeriums, beziehungsweise ohne schriftliche Einverständniserklärung des Jagdrechtpächters, abgehalten werden, woraus verschiedene Zwischenfälle und Beschwerden entstehen. Weil der Art. 62, wonach die Statthalter offizielle Jagden veranstalten können, irrig ausgelegt wird, bringen wir zu Ihrer Kenntnis, dass eine offizielle Jagd in den nicht verpachteten Staatsforsten ohne besondere Genehmigung des Ministeriums und in den verpachteten Staatsforsten, ohne schriftliche Einwilligung des Jagdrechtpächters, nicht stattfinden kann, so dass Da-widerhandelnde als Jagdfrevler gerichtlich verfolgt werden.

Gleichzeitig bringen wir zur Kenntnis, dass das Ministerium nur in ganz besonderen Fällen die Erlaubnis zur Abhaltung offizieller Jagden erteilt; zur Ausrottung der wilden Tiere, wurde den Forstkreisen, in denen diese Tiere sich zeigen, der Befehl erteilt, rechtzeitig Strichnin zu deren Vergiftung anzufordern, während in den verpachteten Waldungen, der Pächter die Verpflichtung hat, für die Ausrottung der wilden Tiere Vorsorge zu treffen.

Wir bringen Vorstehendes, mit dem höfl. Ersuchen zu Ihrer Kenntnis, dies bei Jeder Bitte um Abhaltung königlichen Jagden, im Auge zu behalten.

für der MINISTER.
 (gez) CHIRCULESCU,

DIREKTOR,
 (gez) SAULESCU,

und in den Schulen bilden die Kinder ihre Vereine zum Schutze der Vögel». — Mögen die Worte des grossen Dichters auch bei uns in Grossrumänien einen lebhaften Widerhall finden, in der Seele der Eltern, Lehrer, Professoren, der Geistlichkeit und all derer, in deren Hand die Erziehung der Jugend liegt.

Ich möchte auch auf die verschiedenen Karpatenvereine hinweisen. Ich bin selber begeisterter Tourist und Förderer der Touristik. Doch was sehen wir? Die seelisch nicht erzogenen «Naturfreunde», welche Verwüstung richten sie an in der Natur, die zu geniessen sie kommen. Papierfetzen und Reste auf ihren Rast- und Lagerplätzen, Gejohle, Herablassen von mächtigen Steinen von den von ihnen begangenen Pfaden im Gebirge Und dazu die «Liebe» zu Blumen, das heisst Ausreissen der Edelweisse und der Rhododendrone, Gentianen usw. samt Wurzeln. Herumschiessen mit Revolvern, Verunreinigung der Schutzhütten und deren Umgebung, Plünderung der Vogelnester, Werfen mit Steinen und Schiessen mit Flauberts nach Singvögeln. Dass der wirkliche Naturfreund von solchen Invasionen entsetzt ist, das ist doch wohl zu begreifen; auch das, dass der Jagdbesitzer und Förster denjenigen verfluchet, der ihnen diese Invasion von «*Naturfreunden*» auf den Hals beschwört.

Ich sehe die Zeit kommen, wo z. B. am Bucegi das Edelweiss (*Floarea Reginei*) so gut wie ausgerottet sein wird. Ursache: weil am Bahnhof in Sinaia das Edelweiss von den Bauern mit Wurzeln verkauft wird, um es frisch zu erhalten. Und der *unwissende* Bauer wird hierin vom *intelligenten* Publikum unterstützt, welches diese herrlichen Blumen gedankenlos aufkauft. Diesem gedankenlosen Vorgang ist es zu verdanken, dass z. B. in einzelnen Gegenden der Schweiz, Oesterreichs und Deutschlands verschiedene Arten der herrlichen Gentianen vollkommen ausgerottet sind. Wir wissen, dass sich in unseren Karpaten die baltische mit der pontischen Flora trifft und gewisse Arten sich unter dem klimatisch-geologischen Einfluss als *Species* entwickelt haben. Bei dem sinnlosen Vorgang unserer *Naturfreunde* werden diese *Species* bald schwinden. — Und sehen wir auf die Fauna und auf die Ornis! Der Bucegi hatte in Europa die stärksten Gemen, die Rekorde vieler Jagd-ausstellungen waren die Krucken von Bucegi-Gemen. Und heute — wo ist der einstige wunderbare Gemenstand des Bucegi-Gebietes? Heute jagt alles, Herr und Bauer; wer denkt aber an Hege, Pflege und Erhaltung? Die Bussarde (*Buteo buteo* und *Buteo lagopus*) sind von einwandfreien Autoritäten am Gebiete der Ornithologie als vollkommen jagdunschädliche Vögel erklärt worden. Der unwissende Jäger sieht in ihnen einen gefährlichen *Raubvogel*, schießt ihn und nagelt ihn ans Haus- oder Scheunentor. Wie wirkt so ein Anblick auf den Tierfreund? Und der den Vogel geschossen, wird von den Unwissenden noch als Schütze und *Jäger* bewundert! — Verschiedene Adlerarten sind in den Karpaten sozusagen ausgerottet, nur um als elend ausgestopfte Trophäen, als Mottenfrass zu dienen! — Die nützlichen Singvögel werden auf jede mögliche Art gefangen, geschossen, gequält; Füchse mit Gift und Fal-

len gefangen und ausgerottet — in *Gebirgsrevieren!* Wo es gar keine Niederjagd gibt, der sie *eventuell* schädlich werden könnten. — Nach Russland ist unser herrliches Vaterland Grossrumänien, welches heute in Europa die schönsten, abwechslungsreichsten und wildreichsten Reviere auf seinen Ebenen, in seinen teilweise Urwald-Gebirgsrevieren und in den Donausümpfen hat. Behüten und behalten wir den Reichtum noch rechtzeitig, bevor wir dorthin gelangen, wo heute Deutschland, die Alpenländer und die Schweiz sind. Die rotten und vertilgten jeden Raubvogel, jedes Raubwild und auch die Reiher — weil sie der Jagd und der *Fischerei* schädlich sind. Und heute? — heute jammern sie. Einer der ersten, der auf den Naturschutz grosszügig hinwies und es mit Gründung des grossen Naturschutzgebietes, des Yellowstone-Parkes auch verwirklichte, war der gewesene Präsident der Vereinigten Staaten Amerikas, Roosevelt. Ihn unterstützte Setton-Thompson, einer der erfolgreichsten Jäger Amerikas, der Verfasser der wunderbaren Bücher: „Bingo“, „Tierhelden“, „Prärietiere“. Jagdwerke, geschrieben im Interesse des Jagd- und Naturschutzes, desgleichen der grosse Naturkenner, der Däne Ewald, mit seinen Werken: „Vier feine Freunde“, „Der Zweifüssler“, „Was Mutter Natur erzählt“.

Was wäre zu tun? Sicher der erste Schritt: Aufklärung! Nach Brehm ist sicherlich einer der grössten Ornithologen Otto Hermann. Im Auftrage des ungarischen Ackerbauministeriums schrieb er sein Buch „Ueber den Nutzen und über die Schädlichkeit der Vogelwelt“. Dieses herrliche, inhaltsreiche und reich illustrierte Buch wurde teils unentgeltlich an Gemeindebibliotheken, Primare, Notäre, Lehrer, Jagd- und Forstschutzpersonal verteilt und weitere Interessenten bekamen es um *eine Krone!* So ein Buch möge unser Domänenministerium schreiben lassen, durch einen Berufs-Ornithologen! — Die Schweiz hat im Zernergebiete ihren „Nationalpark“, Frankreich seinen im wildromantischen Romanche-tale (4000 Hectar) mit dem La Meije-Gebirgsstock. Oesterreich hat seinen Alpen-Naturschutzpark im Gebiete des Grossglockners und des Johannisberges. Nach dem Berichte des Ornithologen Dr. Floericke, der das Gebiet durchstreifte, sind besonders reiche Wildstände festzustellen. Nur die grossen Raubvögel scheinen ausgerottet zu sein. Dagegen wurde das Steinhuhn und der *Kolkrabe* beobachtet. Die Charaktervögel der Alpen sind sehr reich vertreten, auch Edelmarde, *Fischotter*, Seidenschwanz, Wiedehopf, *Zwergtaucher*, *Rohrweihe* kommen vor. Dieser Naturschutzpark ist Gründung des „Verein Naturschutzpark“. — In all diesen Gebieten darf kein Baum gefällt werden, kein Gras wird gemäht, und kein Schuss darf fallen. Sie sind das Gebiet für Studienausflüge der Naturfreunde und der Schulen.

Wir haben herrliche Gebiete, die sich zur Gründung von Naturschutzparks eignen, mit aller Fülle, was die Natur nur zu bieten vermag. Ein Naturschutzpark wäre zu gründen in den Donausümpfen und einer in den Karpaten. Ich studiere die Karpatengebiete seit 30 Jahren und finde als das geeignetste Gebiet in erster Linie das Bucegi-Gebiet und das anschliessende Susaiu-Gebiet in

der Valea Prahovei und in der Valea Timișului, zum grössten Teile Domänen. An zweiter Stelle wäre das Gebiet der Făgăraș-Karpaten, Piatra Craiului, Negri, Surul, welche jedoch den Nachteile haben, dass sie in Gemeinde- und Privatbesitz sich befinden. — Also Naturschutzpark im Bucegi- und Susaiugebiet und Predeal als Zentrale für die Studienexkursionen. In Predeal ein Museum mit Abteilungen für Fauna, Ornithologie, Botanik, Ethnographie der Karpathen und einem Laboratorium, welches die Lehranstalten des ganzen Königreiches mit präparierten Tieren und Pflanzen versieht. Hier ist auch der Platz für einen botanischen Garten, in dem sämtliche Karpatenpflanzen gezogen werden und eines Tiergartens, in dem sämtliche Tiere und Vögel der Karpaten für die Studienausflügler zur Ansicht darstehen. — Für die Unterbringung der Schulausflügler wäre das Studentensanatorium in der herrlichen Valea Râznovei geeignet — Dieses Gebiet hat noch ein herrliches Hochgebirge, Urwälder, eine reiche Fauna und Ornithologie, alle Gebirgspflanzen, es liegt auf der Hauptlinie der C. F. R., im Mittelpunkte des Landes und somit leicht erreichbar, sowohl vom Regat aus als auch von Transilvanien.

Zur Gründung eines solchen Naturschutzparkes bedarf es der Unterstützung des hochgesinnten königlichen Hauses, des Domänenministeriums, der Jäger, Touristen und des ganzen naturfreundigen Publikums unseres herrlichen Vaterlandes, an ihrer Spitze der Unterstützung der Grundbesitzer, der Professoren, aller Wissenschaftler und Maler. Dann haben wir den herrlichsten Naturschutzpark von Europa. — Wecket die Liebe zur Natur, in allen Herzen schlummert sie ja! Nehmet als Beispiel die Japaner, deren ganzes Leben und Kunst die Naturliebe durchzieht! Sehet die Kunst in den ethnographischen Gegenständen unseres Volkes! Der Sinn dafür ist vorhanden — schlummert unter der Asche. Wecket ihn!

□ □

Corespondența

◇ N. CALERGI, LOCO. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 100 costul abonamentului Dv. pe anul 1924.

◇ SOCIETATEA VÂNĂTORILOR «VULPEA» DIN SOROCA. — Am primit prin două mandate poștale suma de lei 680 ce reprezintă lei 630 taxa de înscriere a Societății iar lei 50 abonamentul pe anul 1923.

◇ D-L. MURAT DIN IAȘI. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 660 ce reprezintă taxa de înscriere și abonamentul pe trecut și pe 1924 al D-lor membri și abonați specificați prin scrisoarea D-v. din 17 Ianuarie 1924. S'au luat dispozițiuni conforme cererii D-v. și s'au trimis numerile vechi din revistă celor în drept.

◇ INGINER VL. VRANY. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 100 plata abonamentului pe anul 1924.

◇ AUREL CIOBANU, LIPOVA. — Am primit suma de lei 50 aconto la plata abonamentului pe anul 1924, care este stabilit la suma de lei 100; suntem în asteptarea restului de lei 50.

◇ D. A. CANGHELARIS. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 100 ca plată a abonamentului pe anul 1924.

◇ POȘIAR LIVIU DIN ZĂLAU. — Am primit suma de 200 lei reprezentând taxa de înscriere a Dv. ca membru activ în Uniune, cotizație pe anul 1924 precum și lei 50 în contul abonamentului pe 1924.

◇ I. CHIRIȚESCU, BRĂNEȚI. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 200 ce reprezintă plata abonamentului Dv. pe 1922, 1923 și 1924.

◇ SAMUIL SZENTKIRALYI, CLUJ. — Am primit suma de lei 120 ce reprezintă taxa și abonamentul Dv. pe 1924.

◇ C. DUCA, LOCO. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 150 plata abonamentului pe ani 1923 și 1924.

◇ D-NA. ANA E. PROCOPIE DUMITRESCU, LOCO. — Am primit suma de lei 140 costul abonamentului Dv. pe anul 1924 și taxa de înscriere ca membră aderentă.

◇ GH. V. CORDEANU, BRĂILA. — Am primit suma de lei 100 plata abonamentului pe anul 1924.

◇ IOAN EPURE, STUDENT TIMIȘOARA. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 50 ce reprezintă aconto la plata abonamentului pe 1924. Vă rugăm a ne înainta și restul de 50 lei pentru completarea costului abonamentului.

◇ SABIN BUȚEA DIN VARIAȘUL MARE. — Am primit suma de lei 250 ce reprezintă plata abonamentului pe trecut și prezent împreună cu cotizația anuală.

◇ COLONEL ȘTEF. GANEA, LOCO. — Am primit suma de lei 50 ce reprezintă aconto la plata abonamentului pe 1924, rog a ne înainta și restul de lei 50 pentru achitarea integrală a abonamentului.

◇ DR. AUREL CIOBANU și LEONTIN POLGAR. — Am primit de la fiecare câte lei 50 restul la plata abonamentului pe 1924.

◇ CĂPITAN P. STRĂMBEANU și CĂPITAN C. ROSETTI BĂLĂNESCU. — Vă confirmăm primirea sumei de câte lei 100 de fiecare, costul abonamentului pe anul 1924.

◇ DUMITRU AUREL, CLUJ. — Am primit suma de lei 100 ca plată a abonamentului Dv. pe 1924

◇ ILARIU N. BURILEANU. — Am primit suma de lei 100 ce reprezintă lei 50 restul pentru achitarea abonamentului pe 1924 și lei 50 plata abonamentului pe 1923. Veți primi și numerile ce vă lipsesc din 1922, rugându-vă a ne achita abonamentul și pe acel an.

◇ CONST. HAGI PANTELE. — Am primit lei 100 abonamentul Dv. pe 1924.

◇ GEORGE ZISU. — Am primit lei 100 abonamentul Dv. pe 1924.

◇ VASILE GRĂDINARU DIN PLOEȘTI. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 90 ce reprezintă cotizația anuală și aconto din abonamentul pe 1924. Vă rugăm a ne înainta diferențele la cotizație, deoarece Dv. sunteți înscris ca membru activ și lei 50 restul pentru achitarea abonamentului.

◇ IACOB IACOB DIN GURGHIU. — Am primit lei 86 ca aconto la plata abonamentului Dv. pe 1924, rugându-vă a ne trimite și restul de 14 lei pentru achitare.

◇ ION CLIPA. — Am primit suma de lei 150 prin două mandate reprezentând achitarea abonamentului Dv. pe 1923 și 1924.

◇ HEINRICH CHISEVETER DIN GALAȚI. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 200 taxa de înscriere a Dv. ca membru activ și abonamentul pe 1924. Rămâne de plată cotizația de lei 50 pe acest an.

◇ MARIUS GEBAUER. — Am primit lei 140 taxa de înscriere ca membru aderent și abonamentul Dv. pe 1924.

◇ D-NA CLÉMENCE LUPU COSTACHE, BĂRLAD. — Am primit lei 250 ce reprezintă taxa de înscriere ca membră activă, cotizația Dv. pe 1924 și abonamentul Dv. pe anul acesta.

◇ TEODOR GALITZA, LOCO. — Am primit lei 250, ce reprezintă taxa Dv. de înscriere ca membru activ, cotizația Dv. și abonamentul la R.-V. pe anul 1924.

◇ DR. TEODOR ȘTEFĂNESCU, LOCO. — Am primit lei 250, reprezentând cotizațiile Dv. ca membru activ și abonamentul pe 1923 și 1924.

◇ INGINER VIRGIL ALIMĂNIȘTEANU, LOCO. — Am primit lei 250 reprezentând taxa de înscriere a Dv. ca membru activ, precum și cotizația și abonamentul pe 1924.

◇ NICU JUVARA, BĂRLAD. — Am primit lei 150, reprezentând cotizația Dv. ca membru activ și abonamentul pe 1924.

◇ NICU de ARITONOVICI, ALFRED de KALMUCKI, MAX FREITAG, CAJETAN JACUBOVICZ, ANDREI de BOTUȘAN, GH. de NECULIȚA, EUGEN de GRIGORCEA, IANCU de GRIGORCEA. — Am primit dela fiecare 100 lei abonament pe 1924. Vă rugăm să ne mai trimiteți fiecare taxa de înscriere ca membru.

◇ GEORG de FLONDOR și MASTINO CONTE della SCALA. — Am primit dela fiecare câte 100 lei abonament pe 1924. Vă rugăm să ne mai trimiteți fiecare, câte 50 lei abonamentul Dv. pe anul trecut ce ne mai datorăți.

De vânzare

una armă de glonte Cal. 8, Model 88, cu lunetă. Armă splendidă de cunosător, executată de celebrul armurier al fostului împărat Wilhelm II. H. Leue, Berlin.

Se poate vedea la magazinul „La Armuraria Engleză” Osias Klinger, Str. Academiei 3, București sub Hotel Bristol.

Prețul împreună cu 100 cartușe Lei 20.000.

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânătoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele
Încălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița”

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului
PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

CIMENTUL TITAN

SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

DIRECȚIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALĂ
La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226

TELEFON 54 2

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI.

D-sale

Domnului

.....

.....

.....

.....

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 10 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 20 LEI

Ramburs Lei

Reprezentând:

Abonamentul Dv. pe 1924 Lei 100.—

Restanțele c'în trecut:

..... *Lei*

Total lei

pentru care *mim.*

..... **ETARIATUL**